

**NEOFICIÁLNÍ
HRÁČOVO DOBRODRUŽSTVÍ**

VÝPRAVA ZA DIAMANTOVÝM MEČEM

**DOBRODRUŽNÁ
CESTA SVETĚM
MINECRAFTU**

**SOUBORNÉ VYDÁNÍ
VŠECH PŘÍBĚHŮ
MINECRAFTÁKA
STEVA**

computer
press®

WINTER MORGAN

Výprava za diamantovým mečem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.computerpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Winter Morgan

Výprava za diamantovým mečem – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Winter Morgan

UÝPRAVA ZA DIAMANTOVÝM MEČEM

Dobrodružná cesta světem Minecraftu

Souborné vydání

Computer Press
Brno
2018

Výprava za diamantovým mečem

Dobrodružná cesta světem Minecraftu

Winter Morgan

Překlad: Martin Herodek

Odpovědný redaktor: Roman Bureš

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Copyright © Skyhorse Publishing

Minecraft® is a registered trademark of Notch Development AB.

The Minecraft game is copyright © Mojang AB.

This book is not authorized or sponsored by Microsoft Corp., Mojang AB, Notch Development AB or Scholastic Inc., or any other person or entity owning or controlling rights in the Minecraft name, trademark, or copyrights.

Translation © Martin Herodek, 2018

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-251-4945-4

ISBN e-knihy 978-80-251-4948-5 (1. zveřejnění, 2018)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství Computer Press v Brně roku 2018 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 34701.

© Albatros Media a. s., 2018. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS **MEDIA**

UÝPRAVA ZA DIAMANTOVÝM MEČEM

Kniha první

ŽIVOT NA FARMĚ¹

Steve nikdy neriskoval. Žil si poklidně na své farmě, kde pěstoval pšenici, mrkev, brambory, dýně a choval čuníky. Odpoledne většinou strávil povídáním s kovářem Eliotem nebo knihovnicí Avery, kteří žili v nedaleké vesnici. Tam také měnil pšenici a uhlí za smaragdy.

Získanými smaragdy si postupně zdobil stěny svého domova. Jednoho rána se rozhodl zamířit do města a vyměnit přebytečné smaragdy za železo. Chtěl si vyrobit zbroj. Třebaže neměl v plánu ji použít, byl obezřetný – věděl, že by se mu mohla někdy hodit. A také rád vyráběl nejrůznější věci.

Eliot byl zrovna ve svém obchůdku, když Steve dorazil, a zeptal se příchozího: „Ahoj Steve, zase pro smaragdy?“

„Ne,“ vytáhl Steve svoje smaragdy. „Mám jich zbytečně moc, chtěl bych je vyměnit za železné ingoty.“

„K čemu potřebuješ železo?“ zeptal se Eliot a vyskládal několik ingotů na pult. „Stavíš dalšího Golema? Bylo to od tebe pěkné gesto postavit jednoho pro vesnici.“

„Díky. Chci si vyrobit železnou zbroj,“ odpověděl Steve.

„Chystáš se na nějakou dobrodružnou výpravu?“ nevěřil Eliot svým uším. Steve byl tím posledním, od koho by

očekával, že si začne vyrábět zbroj nebo se vydá za nějakým dobrodružstvím.

„Doufám, že to nebude potřeba,“ odpověděl Steve, „jen mi to přišlo jako dobrý nápad, mít jednu doma. Pro všechny případy.“

„Užij si výrobu,“ předal mu Eliot železné ingoty.

Cestou zpět na farmu narazil Steve na knihovnici Avery. „Měl by ses zase stavit v knihovně, Steve. Máme spoustu nových knih.“

„Dnes ne,“ odvětil. „Budu si vyrábět zbroj.“

„To je něco!“ zvolala Avery. „Plánuješ nějaké dobrodružství?“

„Vždyť mě znáš,“ poznamenal Steve. „Rád bych se vyhnul všem problémům a zůstal co nejbliž svému domovu.“

„Dobrodružství se neplánuje, to se většinou prostě stane,“ dodala Avery, která přečetla snad každou dobrodružnou knihu v knihovně. Příběhy tohoto typu prostě milovala.

„Máš pravdu,“ usmál se na ni Steve. „Přesto bych chtěl mít doma zbroj a o dobrodružství si můžu číst v knihách.“

Ze železa si doma vytvořil zbroj. Zkusil si ji a prošel se v ní po domě. „Musím vypadat jako nějaký válečník,“ pomyslel si. Potom ji uklidil a vyrazil na krátkou procházku ještě před soumrakem. Steve nikdy nic nepodnikal v noci, věděl, že to je přesně ten čas, kdy by ho mohli napadnout plížilové.

Po chvíli chůze dorazil k oceánu. Zadíval se na to obrovské množství vody a přemýšlel, jaké země se asi rozprostírají na druhé straně. Nikdy však nenastoupil na loď, aby to zjistil.

Kdyby měl Steve vyprávět dobrodružný příběh, určitě by byl o tom, jak zkontroloval ocelota. Ztracen v rozsáhlé, neprozkoumané džungli, obklopen hustými keři hluboko v neprostupném pralese spatřil zvíře pádící kolem něj k přerostlému trsu trávy. Jak tempo zvířete pomalu zvolňovalo, mohl rozpoznat jeho žlutou srst posetou černými a hnědými skvrnami. Byl to divoký ocelot.

Zelené oči ocelota pronikavě zíraly na Steva. Jeho srdce se skoro zastavilo napětím. Chtěl tuhle divokou šelmu zkontrolovat. Nabídl jí syrové ryby, po kterých hladový ocelot ihned skočil. S každým soustem se divoký ocelot měnil v krotké zvíře. Jeho srst postupně nabírala zrzavou barvu, až se z ocelota stala krotká, mourovatá kočka. Jeho ocas se smršknul, což značilo, že už se vůbec nejedná o divokou šelmu. Steve jí dal jméno Snuggles. Byl by asi první, kdo by přiznal, že se se Snugglesem cítí na farmě bezpečněji. Jak totiž všichni ví, plížílové se ocelotů bojí. A Steve se bál plížílů.

Steve věděl, že když jste opatrní, vyhnete se všem plížílům, kostlivcům, pavoukům, rybenkám, zombiím a dalším nepřátelským mobům, jejichž jediným cílem je na vás zaúto-

čit. Ve skutečnosti pomohl Steve zabezpečit vesnici před útokem zombií. Postavil hradbu kolem celé vesnice a rozmístil louče podél hlavní ulice tak, aby bylo veškeré území uvnitř opevnění dokonale osvětleno ve dne i v noci. Tak si mohl být jist, že zombie vesnici nenapadnou. Jak kovář Eliot zmínil, postavil Steve také Golema na ochranu. Postavil železné bloky a dýni na zem a sledoval, jak se drsné a mocné monstrum zvedá na nohy. Když Steve viděl, jak se tohle monstrum pomalu sune do vesnice, byl si zcela jist, že ochrání jeho i jeho vesnické přátele před zombiemi a dalšími moby.

Když zrovna nehájl svůj domov před predátory, trávil Steve čas výrobou uhlí ze dřeva. Uhlí měnil s Eliotem za krumpáče, jimiž mohl dolovat. Pšenici měnil s Johnem, farmářem z vesnice, za sušenky. Když narazil na zlato, obvykle jej vyměnil s Avery za knihy. Díky farmě a vesničanům měl vše, co by jen mohl potřebovat, a bezpečné místo, kde mohl ulehnout každou noc. Rád se vracel domů na farmu a poslouchal, jak Snuggles přede, když leží v trávě a odpočívá.

Jakmile se začalo smrákat, ulehł Steve do postele. Noc představovala nejzranitelnější čas; jak slunce pomalu zapadalo, stíny se prodlužovaly a dobře osvětlená místa se stávala tmavšími, dokud se vesnice nestala jediným natolik dobře osvětleným místem, že se do ní mobové neodvážili vkrá-

dat. Ovšem za zdí bylo slyšet sténání zombií a zvláštní cvakavé zvuky vydávané pavouky. Když padla noc a nebyli jste ve své posteli, byl z vás víceméně jasný cíl. Dobře postavená postel vás však udržela v bezpečí až do rozednění. Na farmě byl Steve v posteli vždy s příchodem soumraku. Jednou viděl vysokého, tmavého Endermana s fialovou aurou, když zůstal venku za tmy. Věděl, že na něj nesmí zírat. Podařilo se mu utéct do bezpečí a poučil se. Když začne světlo slábnout, je čas jít domů. Není žádný důvod zbytečně riskovat.

Když Steve ležel té noci v pohodlí své postele, zaslechl podivné zvuky šířící se od vesnice. Vesničané se museli dostat do potíží. Jak Steve poslouchal sténání a zvuk praskajícího dřeva, mohlo to znamenat jen jediné – útok zombií! Snažil se přesvědčit sám sebe, že se mu to jenom zdá a vesnice je v pořádku. Zvuky však neutichaly. Představil si, jak vchází do vesnice a vidí její obyvatele měnit se v zombie, když kontroloval na budíku, kolik času ještě zbývá do rozbřesku. Cítil každé tiknutí hodin, které třímal v ruce, a slyšel křik vesničanů – věděl, že nemůže čekat a musí jim pomoci ihned. Eliot určitě nezapomněl, že si Steve chtěl vyrobit zbroj, a nejspíš na něj bezmocně čekal, až na zombie zaútočí.

S ostatními vesničany měl Steve také dobré vztahy. Měl je raději než ostatní průzkumníky, jako byl on sám, protože

mu nemohli škodit a nemohli mu ublížit. Pracovali a žili pospolu ve vesnici, starali se o úrodu a vyráběli užitečné předměty, které by mohli s ostatními vyměnit za něco jiného. Řídili se osvědčenými pravidly, nikdy se nevzdalovali daleko od domova, pomáhali jeden druhému a nikdy nezasahovali do Stevova života. Záškodníci putovali krajinou a trávili svůj čas vymýšlením žertíků na ostatní průzkumníky. Všeobecně znamenali jenom potíže. Záměrně lidem škodili, aby je mohli okrást o nejruznější věci. Někteří se zaměřili přímo na škození lidem, protože to považovali za zábavu a rádi ostatním ubližovali. Vyhodili do povětří celý dům nebo použili lži a lsti, požádali o pomoc a poté zaútočili. Steve nechtěl přijít o dům ani o své věci zrovna kvůli záškodníkům, proto byl velmi opatrný a nevěřil nikomu kromě přátel z vesnice. Ti teď čelili útoku zombií. Steve jim musel pomoci.

Snažil se přesvědčit sám sebe, že železný Golem je ochránce, zoufalé hlasy z vesnice ho však přesvědčily o tom, že Golem sám na zombie nestačí. Nebo co hůř, že se tomu železnému monstru něco stalo. Steve si vzpomněl na Avery a na knihy, které od ní dostal. Představil si, jak běží ulicemi ve své dlouhé bílé noční košili a zombie ji pomalu dohání. Přemýšlel, jestli zombie zničily i Johnovu úrodu, a nezapomněl ani na Eliota,

který se určitě snaží před řádícími zrůdami schovat ve své kovárně.

Výkřiky sílily a myšlenky na jeho přátele napadené zombiemi mu vířily v hlavě. Věděl, že jim musí pomoci. Pokud něco neudělá hned, stane se jen ubohým zbabělcem, který nechal vesnici padnout. Musel se vzepřít všem myšlenkám a instinktům, které ho nabádaly vyhýbat se nebezpečí. Skopl ze sebe pokrývku a vyskočil z postele. Rychle zkontroloval pokoj, jestli v něm nejsou pavouci nebo plíživé, a namířil si to do komory, aby se připravil.

Poprvé si oblékl zbroj, kterou si vyrobil. Hrál ho pocit, že ji má, nikdy si však nepomyslel, že by ji mohl potřebovat. Steve byl naštěstí velmi dobře zásoben – přestože nikdy nebojoval, sbíral zbraně, meče a další nástroje na obranu. Vytáhl kompas, meč, luk a šípy ze svého arzenálu. Na chvíli se zastavil a vzal ještě speciální zlatý meč, kdyby ho náhodou potřeboval. Ruce se mu tráslly, srdce bilo jako zvon. Měl strach. Tohle byl přesně ten okamžik, kterého se Steve vždy obával. Teď věděl, že je to doopravdy.

2 NĚCO SE POKAZILO

Před Stevovým domem byla černočerná tma přímo vyzývající nepřátelské moby k hostině. Nepřátelé postupně zdolávali obranné zdi obklopující vesnici a zaplavovali jednotlivé budovy uvnitř opevnění. Mnohé z loučí, které Steve rozmístil po celé vesnici, byly pryč. Před sebou spatřil mělkou jámu vypovídající o nedávné explozi plížila, což mělo za následek zničení světla a uvržení vesnice do temnoty. Jak Steve hledal cestu z domu, zalapal po dechu. Jezdec na pavoukovi šplhal po zdi jeho příbytku. Pavoukovy rudé oči žhnuly do tmy a na něm se tyčil kostlivec. Steve věděl, že jezdci na pavoucích jsou poměrně vzácní a mohli by ho zničit během chvilky. Pavouk měl perfektní zrak a kostlivec byl zkušeným lovcem, což z nich dělalo dvojnásobnou hrozbu. Steve cítil srdce až v krku, když sáhl po luku, nasadil šíp, zhluboka se nadechl a zamířil.

Během sekund kostlivec zaznamenal Steva a začal po něm střílet. Šíp letící přímo na Stevovu hrud' se odrazil od zánovní zbroje. Steve se rozběhl směrem od pavouka, který seskočil ze zdi. Kostlivcovy střely tentokrát mířily na Stevovy nekryté nohy. Ten se za běhu tak tak vyhýbal dalším a dalším střelám.

Otočil se a zamířil na pavouka, nepodařilo se mu však nepřítele zabít tak rychle, jak doufal. Vyhýbal se neustávajícímu dešti kostlivcových střel, natáhl svůj luk a vystřelil na pavouka ještě jednou. Musel ho zabít dříve než kostlivce. Samotný pavouk nezátížený vahou kostlivce by jej totiž vmžiku porazil.

Steve zpomalil a dal si se střelou na čas, než vypustil další šíp směrem k pavoukovi. Vžnnn! Zasáhl pavouka přímo do těla. Nestvůra padla k zemi a kostlivec byl odkázán sám na sebe. Ještě jeden přesný zásah a Steve kostlivce porazil.

Porazil jezdce na pavoukovi! Nikdy předtím neporazil tak těžkého soupeře. Sebral pavoučí oko a přidal ho mezi svůj arzenál, mohlo by se ještě hodit. Nabuzen energií z nedávného vítězství nad jezdcem na pavoukovi se vydal do vesnice bojovat proti zombiím. Teď z něj byl pravý bojovník.

Když se blížil k vesnici, vyběhl Eliot ze své kovárny a běžel mu naproti.

„Pomoc!“ křičel Eliot. „Ty jediný jsi ozbrojen, ty jediný je můžeš porazit.“

Steve věděl, že mu Eliot důvěřuje, uvědomoval si však, jak moc se Steve bál? Steve viděl, jak několik zombií obklopilo jednu z vesnických rodin, když se snažila otevřít dveře svého domu. Vesničané se chtěli skrýt, ale zelenooké zombie vyrvaly dveře všech domů, obchodů i hospůdek. Rozbily skleněná

okna a strhaly střechy z malých domů. Nebylo, kam se schovat. Steve se chtěl po vzoru Eliota ukrýt v jeho kovárně, tak by se ale zachoval jen zbabělec.

Steve se poohlédl po svém dýňohlavém Golemovi. Nikde ho však neviděl. Přešel blíže k trávníku a tam uviděl obrovské železné tělo rozbité na zemi. Dýňová hlava ležela vedle jeho mamutích noh. Nějaký záškodník musel přijít do vesnice a zabít ho kvůli železu. Steve však neměl čas zabývat se teoriemi, co se stalo Golemovi. Musel čelit záplavě zombií, která postupovala jeho směrem.

Schoval se za silným stromem doufaje, že si ho zombie nevšimnou. Přesto však nebyl v bezpečí, jedna ze skupinek zombií postupovala rychle kupředu. Steve na ně zaútočil železným mečem, dvě potvory skolil jednou ranou. Po vyhrané bitvě s jezdce na pavoukovi se cítil sebejistě a věřil, že i tenhle souboj bude rychle hotov. To se ovšem přepočítal. Každou minutu se objevovaly další a další zombie. Zraněné bestie přivolaly posily a Steve brzy čelil přesile. Věděl, že ho zbroj ochrání při boji, rostoucí počet zombií ho však přesvědčoval o tom, že by nemusel z boje vyjít vítězně. Jeho meče se navíc postupně opotřebovávaly, ten první už se dávno rozpadl a byl zcela k ničemu, další už pomalu dodělával.

Steve se bál o vesničany. Co když se mu nepodaří zombie zastavit? Co když se všichni vesničané promění v zombie? Ze všech předmětů, které se mu podařilo zachránit, neměl lektvar slabosti a neměl ani dost času vyrobit Kouzelné Zlaté Jablko – dvě položky nezbytně nutné k vyléčení vesničana proměněného v zombii. Možná by mohl jako přechodné opatření vyrobit železnou branku a umístit proměněné vesničany do ní. To by je ochránilo před zraněním, zatímco by se vypořádával se zombiemi. Čas však nebyl na jeho straně. Musel pokračovat v boji a doufat, že se mu podaří vymyslet způsob, jak vesničany zachránit.

Steve si rychle prošel dostupný arzenál a tentokrát zvolil luk a šípy. Střelbou se mu podařilo zasáhnout několik zombií, těch však byla celá armáda. Jeden luk a pár šípů byly v ostrém nepoměru se zástupy nepřátel. Steve potřeboval pořádný plán. Zvažoval vylákat zombie na útes k oceánu, moc rozumu přeci jen nepobraly. Snadno by je přelstil, aby popadaly do vody a utopily se. Nebyl si však jist, jestli se zombie může utopit, a navíc byl uvězněn ve vesnici s krvežíznivými zombiemi, jejichž počet rychle předčil počet vesničanů. A aby toho nebylo málo, každý napadený vesničan, který podlehl útoku zombie, se rázem proměnil také v zombii. Steve zahlédl místního řezníka, jak se ještě pořád v bílé zástěře, ovšem už

proměněný v rozpadající se nestvůru, tlačí v zadní části davu, který na něj zrovna útočil. Jeho staří přátelé z vesnice už byli zombiemi připravenými zničit tu jedinou osobu, která se snažila je ochránit a zachránit. Byla to ztracená bitva. Steve se chopil příležitosti a vyrazil proti zombiím. Střílel na ně z luku a kosil je takovou rychlostí, že nestíhaly volat o posily. V okamžiku, kdy už si myslel, že má vyhráno, si v dálce všiml jedné zombie.

Jak se osamělá nestvůra blížila ke Stevovi, čirou hrůzou se otrásl. Na jednu noc měl vzrušení ažaž a i přes prokázané hrdinství se pořád bál. Jeho ruce se chvěly, když pozvedl luk a snažil se vystřelit. Když už se mu to povedlo, šíp pomalu doletěl k zombii a o notný kus ji minul. Šíp na zemi prasknul pod chodidlem potvory, jak se blížila k Stevovi. Ten cítil srdce až v krku, nemohl ale nechat strach zvítězit a zabránit mu v záchraně jeho přátel.

Vtom zaslechl Eliotovo volání o pomoc. Zombie ho musely zahrnat do rohu. Steve ho nemohl nechat na holičkách. Teď potřeboval sílu a odvalu.

Steve odložil luk s šípy a popadl nejúčinnější zbraň, kterou u sebe měl, zlatý meč. Uchopil jej, ale zombie mu ho vyrvala z rukou a rozlomila vedví. Odhodila zbytky meče do trávy a začala se sápat po Stevovi. Bez možnosti použít další zbraň

ze svých zásob byl Steve bezbranný. Začal proto před zelenou noční nestvůrou prchat.

Běžel po známých ulicích, vběhl do Eliotovy kovárny a zabouchl za sebou dveře. Myslel si, že když Eliot obchoduje se smaragdy, mohl by získat nový meč, jímž by zombii porazil. Na to však už bylo pozdě. Eliot byl poražen a začal se měnit v zombii. Steve svého přítele zklamal. Byl z toho zničený a připadal si k ničemu.

Eliot se měnil v zombii a Steve jenom stál a se strachem zíral na svého přítele. Ten pohled mu lámal srdce. Tolik času strávil obchodováním a povídáním s Eliotem, který se teď měnil v noční nestvůru. Slyšel z dálky Avery, jak volá o pomoc. Už jednoho vesničana nechal na holičkách, nemůže dopustit, aby se to opakovalo. Musí ji zachránit.

Skříp! Prásk! Slyšel, jak dveře povolují pod nápořem zombie. Přemýšlel, jak uniknout. Popadl krumpáč a začal kopat díru do země. Jak se dostával hlouběji, zaslechl, jak dveře povolily z pantů. Když zombie vstoupila do kovárny, měl již vykopaný tunel pod podlahou až doprostřed vesnice. Když se vynořil z ústí tunelu, obklopilo ho několik zombií. Podařilo se mu proklestit si cestu zástupem nepřátel a pokračoval ven z vesnice. Nestvůry ho však pronásledovaly. Aveřin křik sílil

a Steveovi bylo jasné, že se musí do vesnice vrátit. To však momentálně nepřipadalo v úvahu.

Ohlédl se a viděl, že zombie jsou jen kousek za ním. Během útěku se mu podařilo několik z nich zasáhnout střelbou z luku. Jak prostupoval temnou nocí, díval se po místu, kde by se mohl schovat, brzy však nevěděl, kudy kam. V dálce zahlédl jeskyni. Přestože se jeskyní bál a nikdy v žádné nebyl, doufal, že by v ní mohl najít lávu. S tou by mohl zombie porazit. Nepřátelé se přibližovali, proto nepřemýšlel a přidal do kroku směrem k jeskyni.

Jedna ze zombií byla již Stevovi na dosah. Jak se blížila, třásl se Steve strachem a nešťastnou náhodou upustil hrudní plát své zbroje. Zkusil jej sebrat, ale silným úchopem mu jej zombie vyrvala z ruky a přiložila si ho k tělu. Poté zavolala na ostatní zombie. Hrudní plát ji proměnil v mnohem silnější nestvůru, se zbrojí byla nenapadnutelná. Měla dokonce i přilbici, což znamenalo, že jí na rozdíl od ostatních zombií, které sluneční svit spálí, denní světlo neublíží.

Obrněná zombie skočila na Steva, kterému se podařilo uhnout. Jako neozbrojený měl jedinou šanci na útěk. Ráno strávil dolováním a narazil na místo s lávou a vodou, takže měl s sebou dostatečnou zásobu obsidiánu na výrobu rámečku. Rychle skládal bloky černé jako uhlé dohromady. Když je

Něco se pokazilo

podpálil, fialová mlha zaplnila okolí. Portál do Podsvětí byl hotov. S krátkým ohlédnutím směrem k vesnici se Steve otočil a vykročil pryč od útočících zombií směrem k Podsvětí.

Steve se vznášel ve stavu beztíže, dokud nepřistál v rudé krajině Podsvětí. Na místě posetém jezírky horké lávy se neměřil čas na dny a noci jako v Nadzemním světě.

Steve zkontroloval svůj kompas, aby našel správný směr, jeho střelka však neustále obíhala kolem dokola. Tady byly kompasy a hodiny úplně k ničemu.

Když přivykl všudypřítomné rudé záři, opatrně začal zkoumat nové prostředí. Tohle se nepodobalo žádnému místu, kam se kdy Steve dostal. Jeho oči si na neobvyklé osvětlení musely zvykat. Podsvětí bylo nebezpečné, překypovalo však spoustou zajímavých zdrojů. Houby tu trčely ze země a Steve si v dáli všiml lávového jezírka. Shýbl se k zemi, aby sebral houbu. Jejím zkvašením společně s okem pavouka, které měl ze souboje proti jezdcí, mohl po přidání cukru vytvořit lektvar.

Ještě než stihl sebrat první houbu, zaslechl vysoký pištivý zvuk ďasa. Jeho bílé hranaté tělo s chapadly se vznášelo poblíž se zavřenýma očima.

Steve se rychle poohlédl po úkrytu, kam by se schoval. Kdyby vlezl příliš blízko lávovému jezírku, horká láva by ho zabila. Kolem nebyly žádné stromy, za které by se ukryl, nebo

jeskyně, které by mu poskytly úkryt, než by ho ďas minul. Ďasové špatně vidí a nevšimli by si ho, kdyby se schoval v listí nebo za sklem, nic takového však v dohledu nebylo. Další možnost představoval návrat portálem, pak by ale musel čelit ozbrojené zombii. Nemohl se vrátit, dokud neměl připravený plán, jak osvobodí Avery, další vesničany a také sám sebe. Zkusil zůstat potichu doufaje, že ho ďas mine a nevšimne si ho. Na to však bylo pozdě. Ďas ho zaznamenal, otevřel své démonické oči a chystal se k útoku.

Ďas vypadal jako medúza s bílými chapadly vyrůstajícími zpod jeho břicha. Vydával cvrlikavý zvuk signalizující útok. Beze zbroje a meče se neměl Steve jak bránit a čelit útoku. Ďasova krvežíznivá tlama se otevřela, když vtom z oblohy začaly padat ohnivé koule. Plameny se leskly, jak jedna koule za druhou protínala oblohu Podsvětí. Steve neměl čas vyhnout se té ohnivé spoušti. Jedinou ranou pěstí zasáhl letící kouli a odrazil ji směrem k ďasovi. Ten vydal jen bolestivý skřek a vmžiku explodoval.

Steve si klesl cestu Podsvětím, prošel kolem vodopádu lávy, dokud nedorazil k Písku duší. Zatímco sbíral písečné bloky, všiml si v dáli za obrovským jezerem lávy majestátné pevnosti. V tom okamžiku dostal Steve nápad! V pevnosti budou určitě diamanty. Kdyby se mu podařilo je získat, mohl

by vyrobit diamantový meč, s nímž by se mohl postavit ozbrojené zombii.

„Vezmu na to čtyřicet diamantů,“ prohlásil Steve nahlas, přestože neměl žádné posluchače. Chyběly mu rozhovory s Eliotem v kovárně a slyšet alespoň vlastní slova, i když nikdo nebyl poblíž, ho dokázalo trochu utěšit.

Odmlčel se a s velkou nadějí zvolal: „A z těch diamantů vyrobím nejmocnější meč na světě. Pobiju všechny zombie a zachráním vesnici!“

„Diamanty?“ ozval se z ničeho nic neznámý hlas. Steve už nebyl sám.

„Kdopak jsi?“ zeptal se Steve.

„Jsem Jack,“ odpověděl hlas a zpoza několika bloků se vynořila postava. Měla na sobě diamantovou zbroj.

„Panečku, ty máš diamantovou zbroj!“ Steve byl ohromen. Byl však také velmi opatrný, protože to klidně mohl být záškodník. Steve byl ale osamělý a toužil po společnosti.

„Když mi dáš jeden železný ingot, naučím tě cestovat Prázdnou,“ řekl Jack.

Prázdnost byla částí Podsvětí zcela bez nepřátelských mobů. Steve slýchal, že je to jediný bezpečný způsob, jak cestovat v této strašidelné krajině.

„Jen za jeden ingot železa?“ Steve byl překvapen – to byla hodně směšná cena za něco tak významného.

„Ano,“ odvětil Jack a Steve mu předal ingot.

Najednou vytasil Jack diamantový meč a přikročil ke Stevovi. Ten uskočil zpět.

„Chci všechno, co máš u sebe,“ požadoval Jack. „Hned!“

Modrý meč se v rudé krajině Podsvětí jenom blýskal. Steve se rozběhl k lávovému jezírku, nemohl však uniknout. Znamenalo to utonout v horké lávě, nebo podlehnout Jackovu meči.

Najednou uslyšeli Jack se Stevem cvrlikavý zvuk. Byl to řas. A střílel po nich. Jack se rozběhl, aby se vyhnul ohnivé střele, strčil při tom do Steva a zakopl do jezírka s lávou. Steve mu chtěl sebrat diamantový meč, na to už ale bylo pozdě, byl celý pokryt lávou. Sáhnout byť jenom po konci rukojeti znamenalo ošklivé popálení, nebo dokonce smrt. Navíc na to ani neměl čas, protože na něj útočil řas.

Steve rychle popadl luk a jedinou střelou srazil řasa k zemi.

„Mám tě!“ křikl Steve poté, co se řas odporoučel k zemi. Poté se nervózně porozhlédl, maje na paměti události, když naposledy křičel tak nahlas. Obával se dalších záškodníků, musel se rychle připravit.

Steve se poprvé setkal se záškodníkem a vyvázl z toho živý. Poté, co porazil ďasa, se cítil sebejistě. Pokračoval v chůzi směrem k mostu přes obrovské jezero lávy. Minul obrovské sloupky z netheritových cihel, které se vzpínaly až k nebi. Na zemi hořely malé ohně, aby se jim vyhnul, musel je Steve přeskočit. Dával si velký pozor, kam šlape, protože v Podsvětí se může stát cokoliv. Blížil se k pevnosti, ve které, jak doufal, najde diamanty a pak bude moci osvobodit své přátele.

Když přeskočil malou tůňku lávy, vyskočila praszombie připravená na něj zaútočit. Růžové prase s hranatou hlavou a tlejícím masem bylo ozbrojeno mečem a chystalo se k útoku.

„Já se těch zombií snad nikdy nezbavím!“ pomyslel si Steve, když hbitě postavil třícihlovou zeď na ochranu před praszombií. Poté vyskočil a srazil nestvůru k zemi. Jeho akce přivolala skupinu dalších praszombií připravených ho sejmout. Z dlažebních kostek postavil budku se čtyřmi zdmi a uprostřed nich vykopal jámu. Vydolované bloky použil k útoku. Z každé poražené praszombie vypadl železný ingot, které Steve rychle posbíral a vyrobil z nich meč.

Ozbrojen novým mečem pokračoval do pevnosti pro diamanty. Vysoko nad ní se vznášel Ohnivák. Ohnivé tělo hlídalo nad pevností a jeho černé oči upřeně pozorovaly Steva.

Ten rychle popadl jeden netheritový blok na ochranu před ohnivými střelami, které na něj strážce pevnosti začal chrlit.

Ohnivák se rozmnožil! Najednou se objevili další dva a oba na něj také stříleli. Ohnivé střely dopadaly nebezpečně blízko Steva, skoro zničily jeho nový meč. Z jednoho Ohniváka vypadla Ohnivá hůl. Steve ji rychle sebral, bude se hodit při přípravě lektvarů. Jen tak tak se vyhnul dalšímu výbuchu. Jedinou šancí, jak přežít tento nájezd Ohniváků, bylo vyrobit Kouzelné Zlaté Jablko. Chtěl ho vyrobit po návratu do vesnice, aby vyléčil Eliota, teď to ale musel udělat hned. Kouzelné Zlaté Jablko má mimo jiné moc ochránit lidi na pět minut před ohněm. V této chvíli byl Steve přímo zavalen horkem. Výroba Jablka je náročná a nákladná, jak však kolem něj létaly plameny, byla to jediná možnost. Steve vyrobil Kouzelné Zlaté Jablko z bloku zlata a jablka ze svých zásob a jedním soustem ho zhltl. Tím si zabezpečil ochranu na pět minut.

Boj se třemi Ohniváky před pevností byl závod s časem. Jejich síla byla oslabena díky Jablku, pořád to ale byli velmi zdatní bojovníci, jejichž jediným cílem byl Stevův pád. S železným mečem rozpoutal Steve hotové peklo a postupně Ohniváky porazil. Z každého z nich vypadlo několik bodů zkušenosti, které Steve ihned posbíral. V záři čerstvého vítězství vstoupil do pevnosti.

Hradby pevnosti zdobily světlivé bloky. Žluté světlo vycházející z půlbloků se odráželo od netheritových bloků a osvětlovalo místnost. Tato atmosféra dodávala pevnosti dojem impozantnosti i pohodlí. Steve nikdy neviděl nic tak nádherného. Rychle zkontroloval, jestli se poblíž neschovávají další ohniváci, žádného však nenašel. Ďasů se bát nemusel, ti totiž nemohou žít uvnitř uzavřených prostor. Stěny byly navíc postaveny z materiálů, které odolaly výbuchu ěasa. Steve si mohl konečně odpočinout a vstřebat pocity, kterými na něj pevnost působila. Uprostřed místnosti si všiml obrovského schodiště z netheritových bloků s pískem duší. Bradavičník vyrůstal ze země na obou krajích schodiště.

Steve sešel několik schodů a natáhl se, aby posbíral bradavičník. Ten je totiž základní surovinou hned několika lektvarů. Když natahoval ruku, aby sebral první trs, zpoza zdi se vynořil další ohnivák. Steve rychle vydoloval netheritový blok a postavil před sebou ohnivzdornou ochranu, než jednou ranou meče skolil ohniváka k zemi.

V okamžiku, kdy ohnivák vydechl naposledy, viděl tmavě červenohnědou kostku vyskočit z blízkého jezírka lávy doprostřed schodiště. Její oči vypadaly jako malé plamínky a na několik okamžiků byl Steve doslova uchvácen. Ještě nikdy neviděl lávovou kostku, jejíž oči ho přímo hypnotizovaly.

Steve si byl moc dobře vědom, že je to pořád nepřítel, kterého musí zlikvidovat. Rychlým švihem meče rozťal kostku vedví. Rychle k polovinám přiskočil a každé z nich uštedřil několik ran, dokud si nebyl jist, že je po nich. Lávová pěna pomalu vytékala ze zbytků kostky a Steve ji rychle sebral kvůli hodnotě, jakou v Podsvětí měla.

S očima na pozoru před nepřátelskými moby pokračoval Steve pevností a hledal vzácné diamanty. Místnosti byly však úplně prázdné. Zřejmě tu byl jiný průzkumník před ním a všechny poklady sesbíral. Všiml si ohniváků, jak se objevují v místnostech, to už ale byl na cestě zpět z pevnosti do otevřené krajiny Podsvětí. Pevně doufal, že najde další pevnost, ve které by mohl mít s diamanty více štěstí.

Jediné, co Steve zahlédl široko daleko, byly jezera lávy a planoucí ohně. Najít další pevnost by mu mohlo zabrat i několik dní a pomalu mu docházely zásoby. Nemohl v Podsvětí zůstat a pokračovat v hledání. Musel se vrátit do Nadzemního světa, kde by porazil několik krav a doplnil zásoby jídla. Nemohl použít portál, jímž se do Podsvětí dostal, protože by se vrátil zpátky přímo mezi zombie. Musel vytvořit další portál, což znamenalo, že se objeví někde úplně jinde. To ho trochu polekalo, byla to však jeho jediná možnost.

Steve sestrojil rám za použití většiny obsidiánu ze svých zásob. Zažehnul jej a vkročil do portálu. Neměl ani ponětí, kde se objeví. Chyběla mu jeho farma a Snugglesovo předení. Pevně doufal, že jeho domov i ocelot na něj budou čekat, až se vrátí do Nadzemního světa. V koutku duše se obával, že by už nikdy nemusel najít cestu zpět. Během přenosu mezi dvěma světy zavřel oči a představoval si, že je ve své staré pohodlné posteli.

4 CHÁM A LOVCI POKLADŮ

Steve otevřel oči a všude viděl prach. Nebyl to ale až tak úplně prach. Byl to písek a zdálo se, že se táhne až donekonečna. Ocítl se na poušti, daleko od známého prostředí své farmy nebo vesnice. Ihned ho přepadly obavy, co bude jíst. Vypadalo to, že je v holé pustině. Kolem dokola nebylo vůbec nic. Slyšel o lidech, kteří skončili v poušti – hledali přeludy a ztratili se na rozsáhlých pláních. Mohl si postavit příbytek z pískovcových bloků. Obával se však nedostatku jídla, a tak se vydal pouští s nadějí, že se mu podaří něco najít.

Žlutohnědé bloky ho skoro oslepovaly. Vyškrábal se na vrchol hromady pískovcových cihel, aby se rozhlédl, jestli v dále neuvidí vesnici. Neviděl však vůbec nic. „Tohle je konec,“ začal uvažovat. Už už byl připraven zemřít, což by ho vrátilo zpět na jeho farmu. Kdyby se to stalo, asi by ho jenom doma napadly zombie. Plahočil se však dál pustinou a doufal, že spatří nějaké známky života.

Když už se vzdal naděje, začal kopat. Kdyby se mu podařilo získat několik bloků pískovce, mohl by si postavit dům a začít nový život v této nehostinné a pusté krajině. Pomocí krumpáče se propracovával hluboko pod povrch. Po chvíli

kopání narazil na obrovský čtverec. Byl to chrám! Tam by přece mohly být poklady! A možná i diamanty. Vykopal díru doprostřed pouštního chrámu, který vypadal jako egyptská pyramida. Když vstoupil dovnitř, zaslechl hlasy. Nebyl tu sám.

„Kdo je tam?“ zakřičel Steve chvějícím se hlasem. Nedostal však žádnou odpověď. Slyšel šepot a obával se možného útoku.

„Kdopak jsi?“ zvolal Steve ještě jednou. Odpovědí mu bylo hrobové ticho.

Z ničeho nic se zpoza pískovcové stěny vynořily tři osoby – dva chlapci a jedna dívka.

„Henry, nic mu neříkej,“ křikl chlapec v modré kožené zbroji a modré přilbici na dalšího člena, který svíral krumpáč a byl oděn ve zlatou zbroj i přilbici.

„Maxi, každý přece ví, že jediným důvodem, proč lidé lezou do chrámů, je hledání pokladů,“ odpověděl Henry svému příteli v modrém.

„Budeš mu muset věřit,“ zašvitořil třetí člen skupinky oblečený celý v růžové kůži.

„Proč bychom měli, Lucy?“ zeptal se Henry otráveně.

„Vy jste lovci pokladů?“ zeptal se Steve skupinky. Po setkání se záškodníkem v Podsvětí byl podezřívavý vůči všemu a všem.

„Možná,“ odpověděl Henry důrazně.

„Seš sám?“ zeptal se Max Steva.

„Ano,“ odpověděl Steve a doufal, že nenarazil na tlupu záškodníků, která by ho zabila, nebo mu aspoň pořádně otrávil den. Neměl však u sebe nic cenného, protože všechno zlato spotřeboval na Kouzelné Zlaté Jablko, a padal hlady.

Prohlédl si tříčlennou skupinku a bylo mu jasné, že jim bude muset věřit a přidat se k nim. Nic jiného mu nezbývalo.

„Jak chcete poklad získat? Víte přece, že je chráněn pastmi,“ řekl Steve.

„To si piš, že to víme. My jsme profíci,“ odvětil Henry.

„Chceš se přidat? Rozdělíme si kořist,“ nabídla Lucy.

„Když jste takoví experti, na co potřebujete mou pomoc?“ vyzvídál nedůvěřivě Steve.

„Protože je nám tě líto,“ usmála se Lucy.

„Naše motto je čím víc, tím líp. Baví nás získávat nové přátele,“ řekl Max.

Henry se podíval zbylé dva lovce pokladů. „Možná bychom ho měli nechat na pokoji. Třeba je to záškodník. Jak mu můžeme věřit?“

„Vypadá mile,“ nadhodila Lucy.

„Jak to můžeš říct?“ zvolal Henry šokovaně. „Vždyť jsme ho teď potkali.“

„Máš pravdu, mohl by to být záškodník, řekla bych ale, že se nás spíš bojí,“ dodala Lucy na obranu.

„To je pravda, může to na nás ale hrát. Mohl by to být vychytralý záškodník.“ Henry nikdy nikomu nevěřil, nebylo však ani mnoho těch, kteří kdy věřili jemu.

„No, je jenom jeden způsob, jak zjistíme, jestli náhodou není záškodník. Musíme ho nechat s námi pracovat,“ řekl Max.

„Odkud jsi?“ zeptal se Henry Steva.

„Žiju na farmě kousek od vesnice. Opustil jsem ji po útoku zombií,“ odpověděl Steve skupince.

„Na farmě?“ zeptala se Lucy.

„Jo, na farmě. Pěstuju pšenici, mrkev, brambory a dýně a taky chovám několik čuníků.“

„Mrkve?“ Henryho oči se úplně rozzářily. Mrkve byly velmi cenné a Henrymu muselo být jasné, že Steve bude mít na farmě velké zásoby. To znamenalo, že Steve má svou cenu.

„Ano, mám velký dům.“ Steve nechtěl, aby to vypadalo, jako že se vychloubá, byl ale hrdý na svůj majetek. Měl víc než šest pokojů a spoustu postelí. Měl tolik jídla, že se mohl postarat hned o několik dalších lidí. Těžce pracoval, aby toho všeho dosáhl, zakázal si ale prozradit zbytečně moc. Všimnul si záblesku v Henryho očích a vůbec se mu nelíbil.

„Máš nějaké volné pokoje?“ zeptala se Lucy.

„Ano, mám jich rovnou šest.“ Odpověděl Steve a bezdůvodně dodal: „A mám taky ocelota Snugglese.“

„Pěkný,“ přitakala Lucy.

„Když tě necháme jít s námi, vezmeš nás na svou farmu?“ zeptal se Henry s úsměvem.

„Klidně, jenom se obávám, že bude zabraná zombiemi. Když jsem pomáhal vesničanům, upustil jsem svou zbroj a teď tam řádí jedna zombie ozbrojená.“

„Ozbrojené zombie jsou těžcí soupeři,“ zhodnotil Max. „Já vím!“ přitakal Steve.

„Pomůžeme ti zombie porazit,“ řekl Henry.

„Mám plán,“ nadhodil Steve. Už zjistil, že proti zombiím nemůže bojovat sám, a protože neměl nic, co by mu lovci mohli ukrást, musel jim věřit. Potřeboval pomoc. Svěřil se jim proto se svým plánem, jak s pomocí čtyřiceti diamantů bude schopen vyrobit nejmocnější meč.

„Perfektní nápad,“ usmála se Lucy.

„Jdeme do toho,“ řekl Henry.

„Proč?“ nemohl se Steve ubránit podezření.

„Náš domov byl zničen a raději hledáme poklady, než abychom si postavili nový. Kdybychom žili na tvé farmě, mohli bychom se vydávat na nekonečné honby za poklady,“ řekl Henry Stevovi.

„A Max je zkušený bojovník,“ dodala Lucy. „Toho určitě chceš mít na své straně.“

„Tak dobře!“ zvolal Steve. Rozhodl se jim věřit a brát je jako přátele. Jak však postupovali hlouběji do chrámu, uvědomil si, že to může být i past.

Lucy náhle zakřičela.

Steve se podíval dolů a málem spadl do jiné komnaty. Když se podíval na její podlahu, byla pokryta devíti bloky TNT a barevnou vlnou.

„To je nášlapná deska,“ vysvětlil mu Max. „Tys ještě v chrámu nikdy nebyl, že?“

„Ne,“ odpověděl Steve pokorně. „Nikdy jsem nebyl dál než ve vesnici kousek od farmy. Až doteď. Od útoku zombií jsem už stihl zastávku v Podsvětí...“

Max ho přerušil: „Tys přežil v Podsvětí?“ „Působivé!“ zhodnotila to Lucy.

„Já jsem byl všude,“ pronesl Henry sebejistě. „A ukážu vám, jak to chodí. Zaprvé, nešlapejte na desku, jinak jste nadobro ztraceni.“

„Musíme se prokopat kolem,“ naznačila Lucy a všichni začali kopat hluboko pod chrám v naději, že narazí na truhly s poklady.

„Doufám, že v těchhle truhlách budou diamanty, ze kterých vyrobíme meč,“ řekl Steve. Byl přímo nadšený.

„Nemůžeme mluvit o tom, co najdeme. Musíme se plně soustředit na to, abychom se tam vůbec dostali. A to vyžaduje notnou dávku umu,“ řekl Max.

„Vlna a TNT z té nástrahy by se nám mohly hodit později,“ navrhl Lucy.

„Dobrý nápad,“ dodal Henry. „Rozhodně nejsou bezcenné, a navíc je to obrovská sranda vyhodit něco do povětří.“

„Henry!“ okřikla ho Lucy. „Tady nejde o vyhazování věcí do luftu, ale o nalezení pokladu.“

Steve rád poslouchal jejich vzájemné škádlení. Strávil až moc času o samotě a až moc dobře si uvědomoval, jak důležité je mít přátele. Obzvláště pokud jsou to průzkumníci a dobrodruhové jako on. Jeho noví kamarádi mu pomohli – bez nich by se nášlapné desce nevyhnul. To se nedalo říct o vesničanech. Steve jim mohl pomoci, nikdy však nemohl čekat stejnou službu na oplátku, přece jenom byli bezbranní a nemohli se postavit nepřátelským mobům.

Skupinka si dolovala cestu kolem pasti stále hlouběji. S obrovskou ránou se propadli do další komnaty. Steve zvedl hlavu a podíval se vzhůru. Uviděl hořící pochodně kolem dokola celé místnosti. Jak si hledali cestu samým srdcem chrámu, dávali velký pozor na nástrahy a pasti a pomalu postupovali v tomto neznámém prostředí.

„Blížíme se k pokladu!“ naznačil Max.

„Musíme být opatrní,“ připomněl Henry. „Pokud odpálíme TNT, nejen že tady zařveme, ale navíc odpálíme čtyři truhly s pokladem a zničíme tak svoji kořist.“

Steve byl ohromen Henryho znalostmi při honbě za pokladem. Skupinka se pomalu prokopávala blíže k tajné komnatě a dávala velký pozor, aby neodpálila nějakou výbušninu. Když svými krumpáči udeřili do stěny chrámu, pískovcové cihly se jim sesunuly k nohám. Opatrně vešli do obrovské tmavé místnosti plné pískovcových cihel a se čtyřmi otvory blízko sebe. Henry přistoupil k prvnímu z nich, ostatní ho rychle následovali. Byl však prázdný! Další dva jakbysmet. V posledním na ně naštěstí čekala truhla s pokladem.

„Ustupte!“ varoval Henry ostatní.

Skupinka stála naproti zdi. „Co se děje, Henry?“ zeptal se Max.

„Nevěřím tomu. Proč by tu někdo nechával jedinou truhlu s pokladem? To přece nedává smysl,“ vysvětlil Henry.

„Myslíš, že je to past?“ zeptala se Lucy.

„Nevím, nechci to ale riskovat. Myslím, že bychom to měli nechat na pokoji,“ odpověděl Henry.

„Henry má pravdu,“ postavil se Max za kamaráda. „Kdybychom tu truhlu otevřeli a byla plná výbušniny, mohla by explodovat a zabít nás.“

Steva zajímalo, jestli je zabití až tak špatné. Objevil by se doma ve své posteli a všechno tohle by byly jenom vzdálené vzpomínky. Pak si ale vzpomněl na zombie.

„Chci se podívat, jestli tam nejsou nějaké diamanty,“ oznámil Steve skupince.

„Nestojí to za to.“ Řekl Max.

„Já těch čtyřicet diamantů ale fakt potřebuju. Musím zachránit vesnici a to bez pořádnýho meče nesvedu,“ vykřikl Steve.

„Chápu, že ten meč potřebuješ, takhle ho ale nedostaneš. Takhle skončíš jenom špatně,“ chlácholila ho Lucy.

„Už jsme to zažili. Věř nám, víme, jak moc se to může zvrtnout,“ doplnil Henry.

„Diamanty jsou taky poměrně vzácné. Kdybychom truhlu otevřeli, měli štěstí a nevybouchli, nejspíš bychom našli tlející maso a zlato,“ řekla Lucy. Chtěla Stevovi pomoci pochopit, jak to při lovu pokladů chodí.

Steve přešel k truhle.

„Stůj!“ zakřičela na něj Lucy. „Nějaký záškodník ji mohl upravit, aby vybuchla!“

Max se podíval na svůj kompas. „Všichni si zapamatujte, kde jsme, pro případ, že by nás něco zabilo. Musíme vědět, jak se zase najít.“

„Mám souřadnice,“ oznámila Lucy skupince.

„Hele, myslíš, že jsem na hlavu, abych to otevřel? Na rozdíl od vás nesnáším, když mě něco zabije,“ bránil se Steve. „Proč si to neotevřete sami?“

„Neradi zbytečně riskujeme. Nikdo by neopustil samotnou truhlu, jedině že by to byl záškodník a přidal do ní nějakou nástrahu,“ řekl Henry.

Steva děsně zajímalo, jak toho může Henry tolik vědět o záškodnících.

„Pojďme pryč. Další chrám by nemusel být daleko a v něm už by mohly být nějaké poklady,“ navrhl Henry ostatním.

„Budeme se řídit mapou. Vytáhněte si kompas,“ instruovala je Lucy. Ještě než se však stačili vydat k odchodu, podlaha se pod nimi propadla a čtveřice padala neznámo kam.

6 KOBKY A VÝBUCHY

buch! Skupinka dopadla na podlahu tmavé místnosti.

„Kde to jsme?“ zeptal se Steve roztřeseným hlasem.

„Kde je Max?“ staral se Henry nervózně.

Najednou přistál Max těsně vedle něj. V ruce držel louč.

„Tohle se mi podařilo popadnout cestou dolů,“ oznámil ostatním. „Chytré,“ konstatovala Lucy. „Pojďme to tu prozkoumat.“

Světlo louče pomohlo čtveřici průzkumníků zorientovat se v temnotě. Píst ze zdi však louč sfoukl. Všichni se snažili najít cestu ponurými chodbami pouze za asistence trochy světla přicházející otvorem nad nimi. Každý krok trval celou věčnost. Slepota způsobená nedostatkem světla jim naháněla husí kůži.

„Co to je?“ ukázala Lucy na světlo vycházející ze zdi. „Možná je to východ!“

Světlo mělo ohnivě červenou barvu. Najednou zmizelo.

„To světlo je teď támhle,“ všiml si Henry. Zkusil na něj ukázat prstem, to však bylo zcela zbytečné gesto. Neviděli pomalu ani vlastní nos mezi očima.

Max zvolal: „Vidím ho támhle!“

Stevův hlas se zlomil: „To není světlo, to jsou pavouci!“

Pavoučí oči najednou lemovaly stěny kobky. Max vyrazil kupředu proti pavoukovi a srazil ho jedinou ranou meče. Jeho protivník byl na místě mrtev. Rána byla tak silná, že vytvořila ve stěně otvor, kterým se do místnosti prodrál malý paprsek světla.

Když se Max otočil, uviděl zombii krčící se v koutě kousek od jeho přátel. „Pozor!“ hlasitě je varoval.

Steve vytasil svůj meč a rychle nestvůru zlikvidoval.

„Je jich tu víc!“ varovala Lucy. Z temných rohů se vynořily další čtyři zombie, zatímco se stěny plnily pavouky. Jejich oči osvětlovaly okolí. Trocha světla z otvoru ve zdi nestačila na to, aby lovci pokladů viděli a ubránili se nepřátelským mobům, živícím se těmi, co se odváží ven po setmění.

„Jsme v pasti,“ zhodnotila situaci Lucy bez dechu poté, co zabila asi desátého pavouka.

Steve likvidoval zombie, zatímco se Max pokoušel odstranit co nejvíc pavouků množících se na zdech. Jeden z nich skočil na Maxe, ten ho ale odhodil silnou ranou pěstí a dorazil mečem.

Bez ohledu na to, kolik zombií a pavouků se čtveřici podařilo zlikvidovat, nemohli invazi nepřátelských mobů zastavit. Nestvůry získávaly přesilu.

Lucy zasáhla pavouka vší silou tak, že udělala do stěny kobky zející díru. Hned se v ní objevila láva a začala stékat po zdi dolů. Udeřila do zdi silněji a proud lávy zesílil. Henry si proklestil cestu až k Lucy a začal do zdi bušit krumpáčem.

„Proč ztrácíš čas bouráním zdi?“ vyzvídal Steve otráveně, protože zůstal na kosení zombií sám a pomalu jim začal podléhat – než uviděl proud lávy vytékající z díry ve zdi.

„Musíme to tu zaplavit lávou,“ vysvětlil Henry.

„Použijte krumpáče, potřebujeme díru ve zdi v místě, kde jsme zahlédli to světlo,“ instruoval ostatní.

Zatímco Max se Stevem hloubili únikový tunel, Lucy s Henrym vytvořili lávový vodopád linoucí se místností. Oba pak vyrazili k tunelu. Horký proud je rychle následoval, museli přidat do kroku, aby se o vřelou lávu nespálili.

Zvládli to! Steve se ohlédl a uviděl pavoučí rudá očka pohlcená žhavou lávou tekoucí temnými chodbami a topící odporné zombie a pavouky.

Lovcům pokladů se podařilo uniknout do tajné komnaty. Henry přiběhl k modré vlně a sebral TNT.

„Co s tím budeš dělat?“ zděsil se Steve, když viděl Henryho s výbušninami.

„Co myslíš? Vyhodím to tu všechno do luftu! Je to tu jen samý mob a žádný poklad.“

Vydali se cestou po pískovcové dlažbě, prošli velkými dveřmi a rychle opustili chrám. Henry umístil zvenčí na dveře trhavinu vedle ruditové louče. Jak prchali vstříc písčné krajině, chrám explodoval. Prásk! Budova vzplanula a obrovský oblak kouře se spolu se zbytky chrámu vyvalil vzhůru k nebi. Ze zdí zbyly jen rozvaliny, které poukazovaly na skutečnost, že tu stával, kdysi plný pokladů, osamělý chrám v nehostinné poušti Minecraftu.

JESKYNĚ, BOUŘE A DALŠÍ HROZBY

Steve musel uznat, že útěk z pouštního chrámu, který posléze viděl v plamenech, byl skutečně vzrušující. Nebyla to však zábava, kterou by vyhledával každý den. Toužil se vrátit domů, proto musel najít diamanty co nejdříve.

„Měli bychom se dostat z té pouště,“ navrhl Steve.

„Jsme lovci pokladů, my v poušti žijeme,“ odporovali ostatní.

„Vždyť tady se žít nedá,“ protestoval Steve.

„Zvykneš si,“ poplácala ho Lucy po zádech.

„Myslel jsem, že se chcete vrátit na farmu se mnou,“ řekl Steve.

„Určitě ji rádi navštívíme, hledání pokladů však přímo zbožňujeme,“ konstatoval Henry.

Steve si nové kamarády oblíbil, pořád se mu ale stýskalo po domově. Tušil, že je jen otázkou času, než si bude muset vybrat – zůstane s nimi, nebo se vrátí na svou farmu? Jak pokračovali pouští, zahlédl v dáli trochu zeleně.

„Hele, tvoje přání se ti asi splní,“ pronesl Henry. „Vypadá to, že tu poušť končí.“

„Vidím louku,“ ukázal Steve na zelený cíp země.

„Jeskyně!“ zvolal Max nadšeně. „Jdeme dolovat!“

„Nemáme dostatek jídla,“ upozornil ostatní Steve. „Při dolování není od věci mít s sebou mimo jiné vodu a krum-páče. Máme vůbec ještě nějaké jídlo? Mám docela hlad.“

Jeho zásoby jídla byly téměř na nule. Potřeboval se vrátit na farmu.

„Lucy je zkušený lovec, sežene, co potřebuješ,“ uklidnil ho Henry.

Lucy potvrdila: „Půjdu se podívat po nějakém praseti, abychom měli co jíst. Teď to nemůžeš vzdát, Steve. Domů se můžeš vrátit jen s diamantovým mečem.“

Lucy vytáhla luk a šípy a vmžiku zasáhla těch pár prasat, co bylo na louce opodál. „Hostina může započít,“ oznámila pak slavnostně.

„Dík,“ pronesl Steve s doplněnými zásobami a plným břichem.

„Věř nám,“ řekl Henry a pokynul směrem k jeskyni. „Musíme to zkusit, slibuju, že to nebude nuda. Jen si půjčíme něco z tvé výbavy, neboj se svoje věci taky používat.“

„Vypadáš jako křeček,“ popíchl ho Max.

„Jako co?“ zmateně se zeptal Steve.

„Všechno si slyšíš, ale nikdy nepoužiješ. Vsadím boty, že máš neskutečnou zásobu krumpáčů a super hustý meče,“ řekl Max.

„Když jsem naposledy použil svou zbroj, spadla mi a sebrala mi ji zombie. Tak jsem se do tohoto průšvihy dostal,“ vysvětlil Steve.

„To naštve,“ zhodnotil situaci Henry. „Ber to ale z té lepší stránky. Kdybys tu zbroj neupustil a neprošel portálem, nikdy bys nás nepotkal. A pokud potřebuješ diamanty, musíš doložit v jeskyni poblíž lávy.“

„Jojo, na lávu a diamanty obvykle narazíš v té samé jeskyni,“ přitakala Lucy.

„Láva tě ale může zabít,“ upozornil Steve.

„Chceš vybit zombie a zachránit vesnici?“ dotázal se Henry.

„Jasně, že chci!“ odpověděl Steve, popadl krumpáč a snažil se skrýt obavy ze své první doložací výpravy do jeskyně.

„A taky že se ti to podaří, když se nás budeš držet,“ dodal Henry sebejistě.

„Tak jdeme na to!“ hrnula se Lucy nadšeně do jeskyně.

V jeskyni bylo temno, ne však tak děsivé, jak se Steve obával. Stropy byly nízko, skupinka se držela u sebe a pomalu kopala svými krumpáči hlouběji a hlouběji. Steve neslyšel

žádné nepřátelské zvuky, uklidnil se a začal si nový zážitek užívat.

„Slyšíte to?“ zeptala se Lucy.

„Zní to jako voda,“ odpověděl Max, když zasekl krumpáč do tmavé půdy v jeskyni.

„Taky by to ale mohla být láva,“ upozornil Henry.

„Diamanty!“ zakřičel Steve, když vši silou udeřil krumpáčem do země. Všichni začali sbírat uhlí, železo a zlato.

„Nenechejme se unést,“ varoval Henry a rychle dodal: „Pozor!“

Jeskynní pavouk se prosmýkl otvorem ve zdi. Proti jeho jedu existovala jednoduchá obrana – museli ho zabít.

„Musíme zničit jejich porodničku, to je jediný způsob, jak je zastavíme,“ zhodnotil situaci Max.

Pavučiny plnily jeskyni a stěny se hemžily pavouky. „Auvajs!“ zařval Henry.

„Henryho kousli,“ panikařila Lucy.

„Mám s sebou mléko!“ informoval ostatní Steve a rozběhl se k Henrymu. Podal mu mléko a řekl: „Vypij to, budeš se cítit líp.“

Henry udělal, jak mu Steve poradil. Mléko zmírnilo účinky jedu a Henryho stav se rapidně zlepšil.

„A my jsme si z tebe dělali srandu, že jseš křeček,“ smála se Lucy. „Bez mléka by Henry...“ sama větu utnula v půlce. Kdyby Henry zemřel, vrátil by se na místo zrození a už by se nikdy nemusel s ostatními shledat.

„Musíme je zastavit,“ pronesl Henry suše a usrkl si mléka.

„Naštěstí pro tebe měl Steve s sebou mléko,“ řekl Max, zatímco dusil pavouka, který se na něj zrovna sápal.

„Musíš ho držet aspoň šest sekund,“ radil Henry Maxovi, „jinak nechcípne. Mají hodně tuhý kořínek.“

„Sežeň louč,“ instruoval Max Lucy. „Nesnášejí světlo.“

„Jednu bych tu měl mít!“ prohledal Steve svůj arzenál a podal ji Lucy.

„Vždy připraven,“ pochválila ho Lucy. „V tvém případě asi na všechno.“

Steve prošel jeskyní s loučí a připevnil ji ke zdi. V jejím světle teprve pořádně viděli tu obrovskou spoustu pavouků. Vypadalo to, jako by jimi byly obsypány veškeré stěny jeskyně. Max sebral hrst šterku a hodil ji po pavoucích, čímž rozpustil jejich shluk nedaleko svých nohou.

Steve začal stavět zeď.

„Steve, teď není čas na stavění,“ upozornil ho Henry tiše.

„Já nic nestavím, snažím se nás zachránit!“ Steve sebral několik dlažebních kostek. „Pojďte blíž ke mně, Maxi, pomoz Henrymu.“

Ostatní se shlukli kolem Steva. Ten rychle postavil zeď, která je odstínila od pavouků a umožnila ústup z jeskyně.

„Tys nás zachránil,“ usmál se Henry. „Jsi úplný mistr stavitel.“

„A já jsem mistr lovec,“ dodala rychle Lucy.

„Já jsem mistr v boji s mečem,“ chlubil se Max.

„A copak jsem já?“ dotázal se Henry s úsměvem na tváři.

„Ty jsi mistr záškodník,“ řekl Max a Henry se na něj na oplátku zašklebil.

„Cože?“ zeptal se Steve šokovaně.

„Jen si dělal srandu,“ uklidňoval ho Henry.

„Všichni vědí, že jsi mistr lovec pokladů, Henry. Vždycky to perfektně vymyslíš, abychom neodešli s prázdnou,“ dodala Lucy.

„Jo, to by odpovídalo,“ přitakal Henry pyšně. Postavil se před ostatní, jako kdyby přebíral nějakou cenu. „Jsem mistr lovec pokladů.“

„Pokousaný jeskynními pavouky,“ připomenul Max.

„Hele, to není sranda,“ strčil Henry do Maxe.

Lucy se usmála na ostatní: „Je fajn, že každý má svou roli.“

„Dohromady jsme ten nejsilnější tým,“ dodal Henry.

Steve se taktak vyhnul šípu, který zničehonic prolétl jen kousíček od jeho hlavy. „Teda pokud nás dřív nedostanou,“ vykřikl.

„Kostlivci!“ zakřičel Max. Ještě si ani neodpočinuli a už je čekala další bitva.

K **KOSTLIVCI**

Když se zástup kostlivců hrnul na nebojácnou čtveřici zpoza nedalekého kopce a střílel po ní šípy, znělo to jako přehlídka chrastění kostmi. Max vyrazil proti jednomu kostlivci s mečem. Silným úderem mu srazil hlavu z ramenou. To ostatní nestvůry jenom rozlítilo a začaly po dobrodruzích střílet šípy tak rychle, jak to jenom šlo.

Další šíp prolétl vzduchem a Henry o několik kroků ustoupil.

„Koupils to?“ zeptala se Lucy.

„Dostal jsem to do ruky,“ odpověděl Henry, a jak se zvedal, vystřelil druhou rukou. „Bolí to, ale budu v pořádku.“

Henry na tom nebyl nejlépe kvůli kousnutí pavouka a zásah šípem mu na zdraví také nepřidal. Bitva ho navíc oslabovala.

Steve srazil dva kostlivce svým mečem. Když ho další tři obklopili, zlikvidoval jednoho z nich pořádnou ránou. Zbývá dva na něj ale mířili nataženými luky. Tohle mohl být jeho konec. Po všech těch soubojích by byl zabit. Vrátil by se do vesnice, nijak by jí ale nemohl pomoci. Situace vypadala beznadějně, když vtom přiskočili Max s Lucy za kostlivce a srazili je jediným máchnutím svých mečů.

„Je jich strašně moc,“ řekla Lucy, když její zrak spočinul na davech blížících se kostlivců. Na obloze se pomalu smrákalo a blížila se noc. Černé oči nepřátel se zdály téměř neviditelné v nepropustné tmě noci.

„Musíme najít nějaký úkryt,“ řekl Steve těsně předtím, než ho jeden z kostlivců srazil k zemi. Steve vyskočil a zasadil mu poslední ránu.

V moři koster pronikavě zářily dva páry fialových očí.

„To jsou Endermani,“ zakřičela Lucy na Steva. „Nedívej se na ně.“

Na to však už bylo pozdě. Endermani byli vyprovokováni a teleportovali se přímo doprostřed zuřící bitvy.

„Támhle dole je voda,“ ukázala Lucy a rozběhla se do kopce, aby unikla dalším kostlivcům. „Musíme skočit dolů a plavat.“

„Sežeňte kbelík vody,“ zakřičel Henry.

„Jeden s sebou náhodou mám,“ dodal Steve. Než však stihl cokoliv udělat, bylo na jakoukoliv akci pozdě. Lucy byla v pasti.

„Nemůžu,“ vykřikla Lucy, když se dva Endermani teleportovali přímo před ni.

Jeden z kostlivců zahnal Steva do kouta. Max mu jediným máchnutím meče rozpůlil lebku a kamaráda tak osvobodil. Pořád tu ale bylo ještě šest dalších protivníků. Lovci pokladů

byli zesláblí, unavení a ani se zásobami jídla, kterými by doplnili energii, to nevypadalo růžově. Jen minuty je dělily od prohry.

Endermani obklopili Lucy. „Pomoc!“ křičela na svoje přátele.

Steve viděl, jak Lucy s protivníky bojuje svým mečem, ten však na ně neměl žádný vliv. Viděl, jak seskočila z útesu rovnou do vody. Oba Endermani se vrhli za ní, čímž si podepsali rozsudek smrti.

Když Lucy vylezla z vody, vynořily se z dále růžové oči. Další Endermani se blížili.

„Tohle snad nikdy neskončí!“ konstatovala Lucy a skočila zpátky do vody. Endermani ji následovali se stejným výsledkem jako jejich předchůdci.

V temnotě nedaleko číhal Plížil. Pomalu se blížil k Maxovi. Jeho zelená postava se přiblížila k Maxovi, když Lucy z vody zakřičela: „Maxi pozor, Plížil!“

„Za tebou je taky jeden!“ varoval ji Henry, jak stála na okraji vodní plochy.

Nenápadné zelené potvory měly talent potichu se k někomu připlížit a ze zadu jej napadnout, což většinou končilo smrtí všech okolo.

Lucy běžela, co nejrychleji mohla, ke zbylým třem lovcům pokladů. Mečem se pustila do dalších kostlivců, kteří bojovali se Stevem, Maxem i Henrym. Skupinka nasadila všechny zbylé síly, aby odrazila nápor nočních nestvůr.

„Mít tak diamantový meč, to by to šlo mnohem snáz,“ zhodnotil situaci Steve, když mečem srazil dalšího kostlivce.

„Slyšeli jste to?“ zeptala se Lucy.

Prskavý zvuk, jako když se něco pálí, vycházel z Plížílů. Něco brzy vybuchne! Lovci pokladů se rozběhli, když Plížílové vyrazili proti řadám kostlivců. Prásk! Plížílové po útoku kostlivců explodovali a rozpadli se. Na místě, kde před chvílí ještě stáli kostlivci, se objevila tři CD. Steve je sebral, zatímco Lucy a Max bojovali se zbývajícími kostlivci.

„Až získáme diamantový meč a vrátíme se na farmu, použijeme je na výrobu hrací skříně a uspořádáme pořádnou party na oslavu našeho vítězství.“

Ostatní lovci zajásali, než se však mohli začít pořádně radovat, další šíp prolétl vzduchem. „Další kostlivci!“ zasténala skupina téměř jednohlasně, když spatřila blížít se další Endermany.

„Jak se z toho dostaneme?“ zeptal se Steve, který v ruce pevně držel cédéčka. Nechtěl, aby na něm ostatní viděli, jak se třese, protože je nervózní.

Najednou protnula noční oblohu ohlušující rána. Hrom. Jak začaly na zem padat kapky deště, mizeli Endermani jeden po druhém a Max coby nejzkušenější bojovník konečně porazil i posledního kostlivce. Zvuk deště dopadajícího na jednotlivé bloky měl na lovce pokladů uklidňující účinek, zdlouhavá bitva je značně unavila.

„Měli bychom si najít nějaké přístřeší,“ navrhl Steve, zatímco déšť pomalu smáčel jeho tělo.

„Sledujte tu hromadu kostí,“ poukázal Max pyšně. „Možná máme za sebou náročnou bitvu, získali jsme ale spoustu zkušeností, a navíc můžeme ty kosti dál použít.“

„Doufám, že nenarazíme na vlky,“ oznámila ostatním Lucy.

„Teď je můžeme zkrotit,“ zamával Max kostí.

„A vlků se Endermani bojí,“ dodal Steve.

Opodál se ukázalo kuře, které Lucy vmžiku ulovila, a dodala: „Potřebujeme se najíst a doplnit zásoby.“

Déšť ustal, skupinka pokojně seděla a hodovala. Odpočívali, stále se však měli na pozoru před nepřátelskými moby.

„Musíme najít diamanty,“ připomněl ostatním Steve.

„Možná bychom se na diamanty mohli zatím vykašlat. Chtěl bych najít nějaký poklad,“ řekl Henry, zatímco dojídal kuře. Po vydatném jídle se cítil mnohem lépe.

„Musím zachránit svou vesnici. Jsem jejich jediná naděje,“ odpověděl rozzlobeně Steve.

„To vůbec nevadí, že se nedostaneš domů. Hledání pokladů je mnohem větší zábava,“ oponoval Henry.

„A co naše party?“ zamával Steve cédéčky.

„To zní sice super, ale já chci najít poklad,“ protestoval Henry.

„Myslel jsem, že mi pomůžete najít diamanty,“ pronesl Steve k ostatním. „Myslel jsem, že mi chcete na mé cestě pomoci.“ Steve konečně našel kamarády a teď je bude muset opustit.

„Opravdu jsme chtěli, ale diamantový meč pro nás není až tak důležitý,“ odpověděl Henry.

„Vy s ním souhlasíte? Diamantový meč je mezi meči ten nej-mocnější. Máte nějaký?“ zeptal se Steve a podíval se na Lucy s Maxem.

Ti seděli tiše. Nikdo z nich neměl diamantový meč, po kterém všichni toužili. Nevěděli, co odpovědět.

„Půjdu na vlastní pěst,“ oznámil Steve. „Budu dolovat diamanty a vyrobím diamantový meč. A až použiju Oltář očarování, bude ještě mocnější!“ Steve se chystal k odchodu, zatímco ostatní seděli tiše mezi spoustou koster a hromadami kostí.

„Nechceš pár kostí?“ zeptala se Lucy.

„Steve, vrať se,“ poprosil ho Max. „Pomůžu ti s diamanty.“

„Opravdu?“ otočil se Steve zpět.

„Ano,“ přitakal Max. „Vždycky jsem chtěl supermocný diamantový meč. Nikdy jsem takový neměl. A taky jsem nikdy nebyl na party.“

„Fakt?“ zeptal se Steve.

„Jasně, ten meč chci,“ řekl Max. „Je mi jedno, o čem Henry mele. Myslím, že se bojí, že jsme na ty diamanty ještě nenarazili.“

„To není pravda!“ vykřikl Henry podrážděně.

„Tak proč je to s tebou vždycky tak těžké?“ zeptala se Lucy našťvaně.

„Diamanty najdu i bez vás,“ řekl Henry ostatním. „Jen se bojím, že vy je beze mě nenajdete. A to by mě mrzelo.“

Ostatní už do Henryho neryli, věděli, že je zklamaný, že udělal chybu.

„Pojď s námi,“ řekl Steve.

Henry smutně dodal: „Spletl jsem se. Pomůžu ti. Nestává se často, že narazíš na někoho, kdo chce opravdu někomu pomoci.“

„Já se chci podívat na farmu a pořádně si zatrsat,“ dodala Lucy.

Skupinka se vydala vstříc nepopsatelnému dolovacímu dobrodružství. Jak pomalu vycházelo slunce, zaslechli v dálce štěkot.

„Ještě že máme ty kosti,“ dodal Max.

9 ZKROCNÍ ULKA

Uybaveni krumpáči se lovci pokladů pustili do hledání diamantů. Scházeli po schodišti z Nadzemního světa hluboko do podzemí. Stěny kolem nich byly prošípované mnohabarevnými bloky. Každý z nich rozbili velmi opatrně. Čím hlouběji se dostávali, tím více rostla ve Stevovi naděje, že by mohli narazit na diamanty. Věděl, že se nacházejí jenom velmi hluboko pod povrchem. Slýchával, že kvůli diamantům je potřeba dolovat více než šestnáct vrstev hluboko.

„Myslím, že jsem něco našla,“ zvolala Lucy, když prorazila krumpáčem jednu ze stěn.

Steve přispěchal doufaje, že uvidí blyštící se modrý diamant, byl tam ale jen štěrk.

„Na štěrk musíte dávat pozor,“ varoval Max ostatní. „Mohl by nás zasypat. Když ale uděláme důlní šachtu, pomůže to.“

Henry připevnil louč ke zdi kvůli dostatku světla, zatímco se budou probourávat dalšími zdmi, aby vytvořili důlní šachtu.

„Jestli chceme diamanty, musíme se dostat opravdu hluboko,“ připomenul ostatním Henry.

„Čtyřicet diamantů, to nemůžeme nikdy zvládnout,“ zapochybovala Lucy.

Steve použil veškerou sílu, aby se proboural dalšími a dalšími zdmi. S každým úderem opatrně kontroloval, jestli ze zasaženého místa nevytryskne láva. Místo, na kterém se zrovna nacházeli, by bylo zaplaveno během několika okamžiků a pro ně by to znamenalo jistou smrt. Když zahlédli první kapky lávy, rychle místo opustili připraveným tunelem.

Studený vítr je ovanul, když spočinuli na poli bílého prášku.

„Co to je?“ zeptal se Steve, téměř oslepen nekonečnými pláňmi bílého poprašku.

„To je sníh!“ rozzářil se Henry. „Jsme v mrazivém biomu.“

„To je super,“ prohlásila Lucy a začala házet sněhové koule do vzduchu. „Hodně dlouho jsem tu nebyla, úplně jsme zapoměla, jaká zábava to je.“

„Postavíme sněhuláka!“ navrhl Max. „A to můžeme?“ zeptal se Steve rozpačitě.

„Můžeme si dělat, co se nám zlíbí,“ odpověděl Max.

„Můžeme dokonce postavit i iglú.“

Chladný vzduch byl pro Stevovy plíce něco úplně nového. Nikdy zimu nezažil a přál si, aby měl s sebou vlněný kabát. Nechtěl, aby si ostatní všimli, jak divně se v chladném počasí cítí. Nechápal, z čeho jsou ostatní tak unešení.

„Zkus to taky,“ navrhla Lucy Stevovi. „Nejdřív ti to bude připadat divné, rychle si ale zvykneš a budeš si to užívat.“

Jako by mu četla myšlenky. Opravdu si na chladivé počasí zvykne? Když viděl, jak se jeho kamarádi perfektně ve sněhu baví, došel k závěru, že na tom něco asi bude. Musel si trochu odpočnout a zkusit si nové prostředí užít.

Steve nabral hromadu sněhu a pomohl přátelům ve stavbě sněhuláka. Vtom však zaslechl těžké oddechování.

„Co je to?“ zeptal se.

Ostatní, zdá se, nic neslyšeli a vesele skotačili ve sněhu.

„Jsem sněhová princezna,“ řekla Lucy, když protančila kolem Maxe a Henryho, kteří byli plně zabraní do stavby sněhuláka.

„Škoda, že nejsme na tvojí farmě,“ řekl Henry. „Teď by se nám fakt hodila mrkev na nos.“

„Přesně tak,“ dodal Max. „Zajímalo by mě, co použijeme na oči.“

Steve však nevěnoval sněhulákovi pozornost. Slyšel neda-leko něco popadat dech. Znělo to jako smečka divokých zví-řat, což mu na klidu rozhodně nepřidalo.

„Slyším tu něco oddychovat,“ oznámil ostatním. Ti ho však vůbec neposlouchali.

Max vyběhl na kopeček zcela pokrytý sněhem.

„Něco vidím,“ zvolal shora.

„Já to věděl!“ odpověděl mu Steve.

„Je tu zamrzlá řeka. Vsadím se, že bychom si mohli zabruslit.“

„Ale já tu slyším někoho oddechovat,“ připomenul Steve.
„To jsem fakt jediný?“

„Bruslení,“ zvolala Lucy, „to miluju.“

Znenadání se zpoza zasněženého stromu vynořila smečka bílých vlků. Jejich černé oči vystupovaly z bílé srsti, která úplně splývala se zasněženou krajinou.

„Já jsem vám to říkal!“ křičel na ostatní Steve, když se na ně smečka rozběhla.

„Rychle, připravte si zbraně,“ instruoval ostatní Henry. Vytáhl meč, vlci však utekli promrzlým lesem pryč. Zůstali po nich jen otisky tlap ve sněhu.

„Dobrá práce, Henry!“ pochválila ho Lucy. „Tys je zastrašil!“

Jeden z vlků však neutekl a blížil se k Stevovi. Jeho vyceňené ostré zuby jenom zářily.

„Mám kost,“ připomněl Steve ostatním, kteří už si připravovali sněhové koule, aby vlka zahnali.

Vlk pomalu přišel až ke Stevovi a nedůvěřivě prozkoumal nabízenou kost. Očichal ji, poté co mu ji Steve předal, a začal se s ní vesele válet ve sněhu. Kolem krku se mu objevil červený obojek.

„Tys ho zkrotil!“ vykřikl Max.

„A máš nového mazlíčka,“ dodala Lucy, když vlka pohladila. Byl krotký úplně jako pes.

„Udělejme kovadlinu, vyrobíme mu jmenovku,“ navrhl Henry, když se společně s Maxem připojili k Lucy a dováděli s vlkem ve sněhu.

Vlk ze sebe setřásl nános sněhu a podíval se na Steva. Patřil teď Stevovi, který nad ním měl plnou kontrolu. Po zbytek Stevova času ve světě Minecraftu mu bude věrný. Vlci mají schopnost se teleportovat, když jejich páni potřebují ochranu. Jsou oddaní po celý život.

Steve použil kovadlinu a pojmenoval ho Rufus. „Odteď budeš Rufus,“ řekl vlkovi. „Mám ocelota Snugglese, o kterého jsem se dlouho staral. Doufám, že spolu budete vycházet.“

Vlk do Steva strčil nosem, zatímco ostatní pokračovali ve stavbě sněhuláka a iglú. Steve se uvolnil a hrál si se svým novým kamarádem. Snažil se ho naučit sednout na povel a už plánoval, jaká dobrodružství spolu zažijí.

„Má tě rád,“ řekla Lucy.

Rufus běhal kolem sněhuláka, kterého zrovna Henry dokončil.

„Není se sněhem sranda?“ zeptala se Lucy Steva.

„Máš pravdu,“ souhlasil Steve.

„Nezůstaneme tu nějakou chvíli?“ navrhl Max, stojící vedle sněhuláka.

„Měli bychom ale hledat diamanty a pomoci vesnici,“ připomněl ostatním Steve jejich prvotní plán.

Ti souhlasili. Sněhová přestávka představovala vítané zpeřtření, museli se však vrátit ke své prvotní misi.

Rufus je následoval kousek za Stevem, když se pomalu prokopávali pod ledový povrch v naději, že narazí na opuštěnou důlní šachtu s diamanty.

Steve se naposledy rozhlédl po zasněžené pláni. Byl to kouzelný moment, jak se sníh pomalu snášel z nebe. Setřásl ze sebe zbytky sněhu.

„Není to nádhera?“ zeptala se Lucy. Zasekli své krumpáče do země v naději, že je dostanou o něco blíž ke Stevovu snu.

Doly pod sněhem pokrytou planinou byly zcela prázdné. Steve už pomalu ztrácel naději, jeho vlk Rufus ale byl štěstím bez sebe, že je na dobrodružné výpravě.

„My ty diamanty najdeme,“ snažila se Lucy Steva rozptýlit, zatímco se vraceli zpět na povrch.

Probourali se stropem a zasvítilo na ně slunce. Vlhký vzduch se Stevovi lepil na kůži.

Steve vylezl ven a vstoupil do bahnité jámy. „Ale fuj,“ pronesl a oklepával nepořádek z boty.

„To je bažina,“ řekl Max, když zrakem přelétl rosou pokryté lekníny. Rufus přiběhl k jednomu z nich a začal z něj pít.

Voda měla tmavě modrou barvu a obloha purpurově zářila. Blížila se noc a měsíc v úplňku zářil stále jasněji. Steve nikdy neviděl nic tak ohromného a strašidelného zároveň. Z bažiny trčely stvolý cukrové třtiny a větve porostlé psím vínem.

„Mrkněte na tu hnusnou zelenou,“ poukázal Steve na tůňku vody, která vypadala značně odporně.

„To není voda!“ zakřičel Max. „To je slizoun!“

Zelené bloky slizu se pomalu šinuly směrem ke skupince lovců. Henry vytáhl luk a šípy, vystřelil a slizouna zasáhl. Obrovská koule slizu tekla krajinou a stříkala slizem na všechny směry. Skupina se zaštitila před lepkavou zelenou substancí.

Henry posbíral psí víno a oznámil: „Můžeme udělat žebřík a utéct.“

Max za sebou vršil bloky, aby oddálil střet, zatímco ostatní šplhali vysoko nad bažinu.

„Měsíc se pořád zvětšuje,“ připomněla Lucy.

„Nebo jsme mu jenom blíž,“ dodal Max.

„To není úplněk,“ dodal Henry, jehož hlas se mírně třásl. Poslední slova doslova vyplivnul: „A to znamená jenom jediný. Čarodějnice!“

„Čarodějnice?“ na Steva to už bylo až příliš. Schovávali se před slizounem a teď aby si ještě dávali pozor na čarodějnice?

„Jdu...“ vydal ze sebe Henry, když spadl ze žebříku. Bloky zmírnily jeho pád a spadl až na zem. Nemohl se ale dostat zpátky na žebřík.

„Musíme mu pomoci,“ naznačil Steve, zatímco šplhal dolů, než se ocitl mezi třemi slizouny.

Lucy si připravila po cestě dolů po žebříku luk, a když byla na dostřel, zasáhla jednoho ze slizounů. Steve ucuknul, aby ho

koule slizu nepostříkala. Naneštěstí se na něj malé množství slizu přeci jen dostalo, což ho stálo cennou energii. Podařilo se mu ho však ze sebe setřást.

Max seskočil z žebříku a zanořil svůj meč do slizouna. Stríkanice zelené hmoty létaly vzduchem.

Steve přiběhl k Henrymu: „Seš v pořádku?“

„Jo, bacha, za tebou!“ varoval Henry. „To je čarodějná chýše.“

Hnědá budova stála na travnatém bažinatém podloží. Přímo nad ní rostl měsíc a pomalu vyplňoval oblohu plnou blyštících se hvězd. Malá osůbka, popíjející lektvar ze sklenice, otevřela přední dveře.

„Čarodějnice!“ pronesla Lucy a dala se do běhu. „Pozor Steve, to je lektvar rychlosti. Musíme sebou hodit.“

Steve popadl Henryho za paži a táhl ho směrem od čarodějnice. Rufus je následoval štekaje na čarodějnici, vlci ale naneštěstí nemohou těmto zákeřným mobům nijak ublížit.

Čarodějnice se podívala před sebe a rychle se přemístila bažinou kousek za lovce pokladů. Její levandulové oči potemněly poté, co polkla další doušky zákeřného lektvaru. Její klobouk odlétl a fialově zelené roucho divoce povlávalo ve větru, když za nimi vyrazila.

Když se Steve ohlédl, spatřil její ošklivou tvář s velkým nosem a bradavicemi. Nepřirozená fialová záře vycházela z celého jejího těla. Hodila po nich lektvar, následkem čehož okamžitě začali zpomalovat.

„Dostala nás,“ zakřičel Henry.

„To musí být lektvar slaboty,“ dodal Max.

Čarodějnice začala měnit barvu. Fialová mlha kolem ní potemněla, jak do sebe lila jeden lektvar za druhým.

„Chystá se po nás hodit dalším lektvarem,“ varovala Lucy. „Mám pár lektvarů, co by mohly pomoci,“ zalovila Lucy ve svých zásobách a popadla lektvar síly. „Tohle by mohlo zabrat.“

Max vyrazil proti čarodějnici s mečem připraveným k úderu. Ta však po něm hodila další lektvar a pár kapek dopadlo na jeho holou kůži.

„Je to jed,“ zakřičel Max, když si uvědomil, jak se rázem cítí slabý a dělá se mu špatně. Začínal mít na káňanku.

„Jak mu můžeme pomoci?“ zeptal se Steve.

„Jed nevydrží tak dlouho,“ odpověděla Lucy, „musíme ho ale dostat někam do klidu. Musíme se odtud dostat, aby se mohl zotavit.“

Mezitím Henry bojoval s čarodějnicí. Ta vyskočila, a vyhnula se tak jeho máchnutí mečem. Max byl prvotřídní

bojovník, Henry však v jeho šlépějích kráčet nemohl. Steve se k němu přidal a zasáhl čarodějnici, s tou to ale nic neudělalo. Vytáhla další lahvičku a její obsah rychle vyprázdnila. Tento lektvar jí dodal ještě více síly než předtím, což z ní učinilo velmi obtížného protivníka. Potom sáhla po dalším lektvaru a zamířila na Henryho se Stevem.

Henry popadl Steva a začali společně šplhat po žebříku z vína. Lucy přispěchala a dobře mířenou střelou z luku srazila čarodějnici k zemi.

„Skvělá trefa, Lucy!“ pochválil ji Henry.

Společně se Stevem sešplhali z žebříku a přispěchali k Maxovi. „Co s ním uděláme?“ zeptal se Henry.

Steve sebral lahvičku s lektvarem slaboty, která spadla na zem. Schoval ji do svých zásob, bude se hodit k vyléčení Eliota.

Zadíval se na tmavě modrou vodu v dálce. „Potřebujeme loď,“ navrhl.

Lovci pokladů rychle shromáždili dřevěné trámy ze svých inventářů a pustili se do stavby čtyř malých loděk.

„Máš dost energie, abys to na loďce zvládl?“ zeptala se Lucy.

Max přikývl. Byl možná slabý, ale dostat se co nejdál od čarodějnicemi zamořené bažiny byla jeho jediná šance, jak se dát zas dohromady.

„Dávej pozor na čarodějnice,“ řekl Henry Maxovi, zatímco ostatní pracovali na lodkách.

Max zahlédl další čarodějnici pobíhající po bažinaté pláni. „Támhle je jedna blížící se naším směrem. Musí mít lektvar hbitosti, jinak by se nepohybovala tak rychle.

Lucy vystartovala na čarodějnici, která však po ní hodila tříštivým lektvarem. Její tempo se rázem zpomalilo. Zpoza stínů se vynořil kostlivec.

„Kostlivci a čarodějnice. To je jak na Halloween,“ postěžoval si Henry a vyrazil Lucy na pomoc. Vytáhl luk, zamířil a hned první střelou čarodějnici zasáhl. Skleněná lahvička jí vypadla z ruky na zem. Henry se pro ni shýbl a sebral ji.

„Koleda nebo nezbeda,“ vyrazil s úsměvem na kostlivce, který záhy s hlasitým řinčením padl k zemi. Henry zvedl jednu z jeho kostí.

„Vypadá to, že máme opravdu velkou koledu,“ oznámil ostatním a ukázal jim zvednutou kost.

„Do loděk,“ zavelela Lucy, zatímco si vykračovala k jejich novým plavidlům. Obezřetně sledovala okolí osvětlené pouze měsícem, jestli neskrývá další nepřátelské moby.

Spustili lodky na vodu. Čtveřice malých bárek plula vzhůru na poklidné moře, daleko od bažinatých vod.

„Mohli bychom se řídit podle hvězd,“ navrhl Max. Podíval se vzhůru a ukázal na Severku a Orion.

„Je tu takový klid,“ řekl Steve, který seděl v loďce společně s Rufusem. Cítil se v bezpečí a plavba se mu líbila. Přestože byla jeho farma hodně blízko oceánu, tohle byla jeho první plavba lodí.

„Možná bys měl být námořníkem,“ škádlil ho Henry ze své lodi.

Čtyři loďky pluly klidně jedna vedle druhé. Steve vstal, jeho bárka se lehce zahoupala a on pronesl: „Jsem zvědav, jak dlouho poplujeme, než uvidíme nějakou zem.“

Voda se táhla donekonečna. Znenadání Stevova loďka do něčeho narazila. Žbuch!

„Co je to?“ zeptal se Steve, vzhlédl a pokoušel se najít jakýkoliv náznak praskliny.

Maxovo plavidlo narazilo do stejného objektu a jeho pasažér dodal: „Myslím, že půjdeme ke dnu.“

„Je to chobotnice!“ vykřikl Henry a ukázal na modrou potvoru s chapadly, která se drala na loď.

„Potápím se!“ zakřičel Steve.

Ještě než stačili Lucy s Henrym podat pomocnou ruku, ozvaly se další dvě rány.

„Koupili jsme to všichni!“ panikařil Henry.

„Co budeme dělat?“ zjišťoval Henry nervózně.

„Co asi tak můžeme dělat?“ zeptal se Henry, když skákal přes palubu. „Musíme plavat!“

Lovci vyskákali z potápějících se plavidel do vody. Rufus plaval vedle Steva, zatímco se všichni rozhlíželi po nějakém kousku země. Zdálo se, že plavou hodiny. Maxovi ubývaly síly, nebyl na tom po útoku čarodějnice zrovna nejlépe. Když už to vypadalo, že jsou u konce svých sil, zahlédli zemi.

„Ostrov!“ zakřičel Max radostí.

Doplavali k pobřeží, kde zjistili, že jsou na opuštěném ostrově. Lucy zahlédla kuře a hned se chopila luku.

„Musíme se najíst,“ nabídla ostatním svůj čerstvý úlovek.

Slunce vycházelo a Steve se vydal na průzkum, jestli nenajde nějaké použitelné zdroje.

„Podívejte se na ta vajíčka,“ upozornil ostatní Steve a poklekl, aby si je mohl lépe prohlédnout.

„To jsou vajíčka rybenky. Mohla by tě zabít,“ varoval ho Henry.

Steve okamžitě vytáhl meč a začal je likvidovat, ještě než jej stihl Max zastavit.

Z rozbitých vajíček začaly vylézat rybenky.

„Dal je sem nějaký záškodník. Rádi je nastražují, protože kdo je nezná, snaží se je zahubit mečem. Málokdo ví, že přesně tak se rybenky rodí.

„Postav pilíř,“ křikl Max na Steva.

Ten rychle postavil dvoublokový pilíř pro celou skupinu. Lucy nabrala plnou hrst šterku a hodila ji na rybenky. Tím je zničila.

„Vůbec se mi tu nelíbí, mám pocit, že nás tu čeká jedna past za druhou nastražená nějakým vykutáleným záškodníkem,“ řekl Henry a seskočil z pilíře.

„Vsadím se, že je to kvůli tomu, že je tu něco cenného a dotyčný nám chce zabránit, abychom si to odnesli,“ zamyslela se Lucy.

Max se porozhlédl a spatřil jeskyni. Ukázal na ni a pronesl: „Vsadím boty, že to je přesně to, co nemáme objevit.“

„Jeskyni?“ nechápavě se zeptal Steve. „Jsem si skoro na sto procent jist, že tam najdeme diamanty,“ řekl Henry a vyrazil k jeskyni. Ostatní ho následovali. Steve vytáhl ze svého arzenálu krumpáč.

„Vzhůru na diamanty,“ zavelel s úsměvem na líci.

11 DIAMANTY A LÁVA

S krumpáči šla lovcům práce rychle od ruky a nořili se hlouběji a hlouběji pod povrch.

Při pohledu na blyštivý krumpáč si Steve vzpomněl na Eliota, nástroje od něj a jejich poslední rozhovor před útokem zombií. Eliot pracoval v kovárně a Steve s ním vyměňoval smaragdy za železné krumpáče.

„Jednoho dne budu mít diamantový krumpáč,“ oznámil Steve.

„Tak to budeš muset jít jinam a sehnat si ho sám. Takovou cennost tu opravdu nemám,“ odpověděl Eliot.

Kdyby tak Eliot věděl, že Steve konečně doluje na místě, kde by mohl najít diamanty, a mohl si tak vyrobit diamantový meč. Nikdy by neuvěřil, že strašpytel Steve je na dobrodružné výpravě. Steve samozřejmě netušil, jestli Eliota ještě někdy uvidí, a pokud ano, jestli ho bude umět proměnit ze zombie zpět na člověka.

„Sledujte, co jsem našel,“ zavolał ostatní Max.

Byla to opuštěná šachta. Skupinka prokopala malý tunel a vstoupila do šachty.

„To je dobré znamení,“ řekla Lucy. „Jednou jsem v šachtě našla diamanty.“

Během několika okamžiků spatřili blyštivé modré tečky na stěnách.

„Diamanty!“ zajásal Steve.

Jakmile sebrali první diamant, zjevila se před nimi stěna podloží a uvěznila je.

„Záškodník!“ varoval ostatní Henry.

„Uvěznil nás tady,“ dala se Lucy do pláče. „Proč by to někdo dělal?“

„Nejsme jediní, kdo jde po diamantech. Říkal jsem vám, že ta vajíčka rybenky jsou past. Vsadil bych se, že nikdy nepředpokládal, že se dostaneme tak daleko,“ doplnil Henry.

„Ten záškodník nás musel vidět, když jsme se blížili, a proto tam nastražil ta vajíčka,“ dodal Max.

„Ale my ty diamanty potřebujeme. Musíme osvobodit vesnici!“ zoufal si Steve. Strašně se rozzlobil. Dostali se tak daleko a teď je tu nějaký záškodník uvěznil a diamanty jim sebere.

Max začal kopat do kamenné stěny: „Musíme se odtud dostat. Přece mu ty diamanty jen tak nenecháme.“

Skupina se zuřivě pustila do stěny, za ní však byla hned další.

„Tohle může trvat věčnost!“ vyčerpaně naříkala Lucy.

„Tahle stěna je určitě poslední. Tenhle důl nemůže být tak velký,“ řekl Henry.

„Než se prokopeme zpátky, diamanty budou pryč i se záškodníkem,“ řekl Steve našťavaně.

Po odkopání posledních zbytků stěny stanuli tváří v tvář záškodníkovi.

„Tys na nás nastražil rybenky!“ zakřičel Max na záškodníka v oranžové přilbici, který držel hned čtyři diamanty.

„To jsou moje diamanty,“ odvětil záškodník, vytáhl diamantový meč a namířil jej proti lovcům.

„A vlákals nás do pastí!“ vykřikla Lucy, pevně svírající svůj meč. Byla odhodlaná k boji.

„Lucy, nedělej to,“ řekl Henry. „Nestojí za to. Nechci, aby sis ublížila v boji s tímhle slizkým zlodějem.“

„To jsou moje diamanty!“ opakoval záškodník.

Skupinka se obávala, že by poblíž mohli být i jeho další druhové. Úskoční záškodníci ale většinou cestují sami.

„Možná bychom se mohli rozdělit,“ navrhl Steve.

„Rozdělit?“ zeptal se záškodník a dal se do smíchu. „Já se nikdy nedělím.“

„Pak budeme bojovat,“ oznámil Henry a přiblížil se k nepříteli s mečem v ruce.

Steve si všiml, jak na něj zírá dvojice červených pavoučí očí. Pavouk se tiše přikradl za záškodníka, kterého Steve přitlačil ke stěně. Zlosynova hlava narazila do pavouka, který na něj okamžitě zaútočil. Záškodník padl k zemi, načež Max zasadil smrtící ránu pavoukovi.

„Nikdy bych neřekla, že tak ráda uvidím pavouka,“ poznamenala Lucy. Přistoupila ke stěně a začala sbírat tolik diamantů, kolik jich jen pobrala.

„Nesnáším záškodníky,“ řekl Max, „ale miluju diamanty.“

„Určit jich tu je víc než čtyřicet!“ vykřikl Steve a vybíral modré klenoty ze stěny opuštěného dolu.

„Nenechte se unést,“ řekl Henry, zatímco počítal diamanty.

Stěny dolu byly lemovány modrými bloky a lovci pokladů dolovali tak rychle, jak jen to šlo.

„Musíme být opatrní,“ varoval ostatní Henry. „Obávám se, že jsem zaslechl zpoza zdi lávu.“

Nasbírané diamanty ukryla skupina mezi svými zásobami a poté pomalu a opatrně vytesávali ze stěny blok za blokem tak, aby je neprokopli a nevytvořili tak gejzír horké lávy.

„Teď budu moct zachránit vesnici!“ radoval se nadšeně Steve.

„A jak se tam dostaneme?“ zeptala se Lucy.

„V Podsvětí mám portál, kterým se vrátíme přímo do vesnice,“ řekl Steve. Poodstoupil a vyjevil ostatním svůj plán návratu domů.

„Nikdy jsem v Podsvětí nebyla,“ oznámila Lucy. Poté dodala, že o něm slyšela spoustu příběhů a že případná návštěva může být životu nebezpečná.

„Určitě jste nikdy neměli tolik diamantů, že byste nevěděli, kam s nimi,“ řekl Steve pyšně.

„Společně dokážeme cokoli!“ reagoval Henry a zkontroloval stav svých zásob. Vypadal více než spokojeně s výsledkem výpravy. Posadil se vedle Steva a společně začali diamanty počítat.

„Moc neodpočívejte,“ varoval je Max. „Teď není na počítání čas, pořád jsme hluboko pod zemí. Cokoli se může pokazit.“

„Máme jich čtyřicet, přesně jak jsme plánovali,“ prozradil nadšeně Steve.

Lucy sebrala poslední diamant ze zdi a konstatovala: „Max má pravdu, měli bychom si odtud pohnout.“ Ukázala na obrovského pavouka, který se vynořil ze zdi a blížil se ke skupince.

Max ho jednou ranou meče srazil k zemi a dodal: „S diamantovými meči budeme ještě silnější.“

„Meči?“ zeptal se Steve. „Myslel jsem, že uděláme jen jeden a že s ním potom zachráním vesnici.“

„Jen jeden meč?“ zeptal se Henry v šoku. „Teď mluvíš úplně jako záškodník, který myslí jen a jen na sebe.“

Steve se zamyslel nad Henryho komentářem. Napadlo ho, že kdyby všichni měli meče, mohli by proti zombiím bojovat společně, spíš než kdyby jim vzdoroval sám s jediným supermocným mečem. Použil svůj pracovní stůl a vyrobil ostatním krumpáče, které jim hned podal.

„Tak meče nám nedovolíš, ale diamantové krumpáče jsou v pořádku?“ zeptala se Lucy zmateně.

„S diamantovými krumpáči se odtud dostaneme rychleji,“ vysvětlil Steve.

„Chceš se zachránit sám?“ zeptal se Max rozzlobeně.

„Vždyť nemáme ani Oltář očarování,“ připomněl ostatním Henry. „Tyhle diamanty jsou nám k ničemu, jestli chceme supermocný meč.“

Lucy pozvedla krumpáč. „Tohle vypadá hodně šikovně. Máš ale pravdu, na supermocný meč potřebujeme Oltář očarování.“

Stevovi bylo jasné, že mají pravdu. Netušil, co to do něj vjelo. Jak mohl být tak chamtivý. I ostatní by měli mít svoje meče, obzvlášť když mu chtějí pomoci se záchranou vesnice.

„Probereme to později,“ navrhla Lucy a začala kopat tunel do stropu nad sebou. „Musíme se odtud dostat.“

„Nikam se Stevem nejdu, jestli bude takový hamoun,“ oznámil Max.

Henry souhlasil: „Vem si svoje diamanty a běž si po svých.“

Steve se podíval na své přátele. Změnil svůj plán a navrhl: „Co kdybychom udělali čtyři meče vždy ze dvou diamantů? Nevím, co to do mě vjelo. Byl jsem skoro jako Henry.“

Henry na něj vrhl škaredý pohled a odsekl: „Hele, teď fakt není čas blbiny. Musíme držet při sobě.“

„Máš pravdu. Asi jsem chtěl jednat na vlastní pěst a zachránit vesnici jako hrdina,“ řekl Steve.

„Ta vesnice ti nepatří,“ poznamenala Lucy.

„Steve pozor!“ trhl jím Henry, jak běželi tunelem. Žhavá láva začala tryskat z díry ve stěně.

12 KONEC PODSVĚTÍ

Uzduch byl jako moře fialové mlhy, když Steve použil poslední obsidiány, co měl u sebe, aby vytvořil portál do Podsvětí, kterým posléze čtveřice lovců pokladů proběhla a těsně unikla proudu lávy na druhé straně.

„Koukejte na ten vodopád lávy,“ řekla Lucy a ukázala na vodopád jen kousek před portálem. „Podsvětí má něco do sebe, něco pěkného, zároveň však extrémně nebezpečného.“

Steve by si nikdy nedovolil považovat se za experta na cokoliv, obzvláště ve společnosti nových přátel, s Podsvětím však už měl nějaké zkušenosti a znal několik fint, jak tu nepřijít k úhoně.

„Vypadá to tu děsivěji, než tomu ve skutečnosti je,“ chlácholil ostatní. Vedl je přes most přímo k portálu, kterým se dostanou zpět do Nadzemního světa a hlavně zpátky do vesnice.

„Je tu tak horko a tak rudo,“ poznamenala Lucy. Podívala se z mostu rozlehlou krajinou této tajuplné země.

Když se blížili ke konci mostu, vyběhla Lucy k trsu červených květů.

„Netušil jsem, že v Podsvětí rostou kytky,“ řekl Max.

„Jsou nádherné,“ pronesla Lucy a přivoněla si k nim.

„Pozor!“ zakřičel Henry a rychlou střelou z luku zasáhl ohniváka, který se nad nimi zničehonic objevil. Oheň přšel přímo na ně a také na květy.

„Zachránils nás!“ řekl Steve.

„Ale zabil jsi ty květinky,“ dodala Lucy smutně.

„Pšššt!“ Steve si přidržel prst před pusou. „Slyšíte to?“

„Co?“ zeptal se Henry.

„Slyším nějaký rozhovor,“ zašeptal Steve.

„Já nic neslyším,“ dodala Lucy a zaposlouchala se.

„Musíme mít jistotu, že nám nikdo nesebere ty diamanty,“ zpozorněl Steve. Co když je někdo viděl, jak diamanty získali, a sledoval je? Nebo co když ten záškodník nebyl sám?

„Už to slyším taky,“ řekla Lucy a porozhlédla se, jestli nespatří, odkud nebo od koho by mohl rozhovor přicházet.

„Támhle,“ ukázal Max na dvě postavy vedle lávového jezírka.

„Schovejte diamanty,“ řekl Steve ostatním, zatímco se k nim dva neznámí cizinci přibližovali.

Vypadali velmi zvláště. Jejich kůže měla barvu duhy. Došli až k lovcům pokladů, jeden z nich držel v ruce kompas.

„Ztratili jsme se, můžete nám pomoci?“ zeptal se jich muž s kompasem.

„Tady v Podsvětí kompas nefungují,“ odpověděl Steve přesvědčen o tom, že jsou to dva podvodníci, kteří je brzy napadnou.

Vzpomněl si na vypleněnou pevnost. Možná před nimi stáli ti, kteří z ní odnesli všechny poklady.

„Odkud jste?“ zeptal se Steve.

„Jsme z Nadzemního světa. Použili jsme portál a skončili jsme tady,“ odpověděl duhový muž.

Rufus na dvojici cizinců začal štěkat, což Steve pochopil jako znamení, že jejich úmysly nemusí být zcela čisté. Vlk neustával a Steve sáhl po meči.

„Sledujte,“ vykřikl jeden z duhových mužů. Zpoza nich se vynořili dva obrovští šedí kostlivci.

„Seschlí kostlivci!“ vykřikl Henry.

Rufus neštěkal na dvojici duhových cizinců, ale na zákeřné seschlé kostlivce. Šedé nestvůry zaútočily na skupinu a jeden z kostlivců zasáhl Steva svým kamenným mečem. Ten, když padal k zemi, držel diamanty pevně v ruce.

Max vytasil svůj zlatý meč a zasáhl jednoho z kostlivců. Prásk! Jeho kosti popadaly na zem.

Duhový muž a zbývající kostlivec se dali do boje. Jejich meče rychle létaly vzduchem, souboj se přiostrával.

Duhový muž vyrazil kostlivci meč z ruky a uštědřil mu poslední ránu. Kostlivec se sesunul k zemi.

„Dokázali jsme to!“ radoval se Steve, a zvedal se ze země.

„Ne, já jsem to dokázal,“ pronesl duhový muž, otočil se na Steva a zasáhl ho jedinou ranou meče. Steve vykřikl bolestí.

„Teď nám dejte diamanty,“ požadoval druhý cizinec.

„My ale žádné diamanty nemáme,“ odpověděla třesoucím se hlasem Lucy.

„Nelžete, sledujeme vás už od toho dolu,“ oponoval jeden z duhových mužů. Přiblížil se k Lucy a jeho meč se najednou ocitl nebezpečně blízko její tváře.

Na noční obloze se objevili dva ohniváci. Spatřili skupinu pod sebou a vystřelili na ni ohnivé koule. Lucy uskočila a letící ohnivá střela zasáhla jednoho z cizinců. Druhý se rozběhl mu pomoci, skončil však také v plamenech.

„Tak zatím, mizerové,“ stačila na ně ještě zakřičet Lucy, a skupinka lovců se dala do běhu ohnivou krajinou Podsvětí, aby co nejdřív našla Stevův portál.

Hledali už několik hodin, když Henry ukázal na pevnost a zeptal se: „To je ta pevnost, ve které jsi byl?“

Steve si nebyl jist. Všechno tu vypadalo stejně a on byl unavený, lehce zmatený a hladový.

„Těžko říct, nejsem si jistý,“ odpověděl, když se blížili k pevnosti.

„Žádný strach,“ dodala Lucy s úsměvem. „Stejně musíme z těchto diamantů nejdřív udělat meče, než se vrátíme. A k tomu musíme nejprve...“

„Sehnat obsidián,“ skočil jí do řeči Max.

„Přesně tak,“ dodal Henry, „a všichni dobře víme, že z lávy to jde nejsnadněji.“

Zastavili se. Obrovské lávové jezero bylo přímo před nimi. Lucy klopýtla.

„Nespadni tam!“ zakřičel Max.

CESTA DO ŘÍŠE KONCE

Henry zachytil Lucy, aby náhodou nespadla do vroucí lávy. K výrobě obsidiánu potřebovali lovci lávu a vodu, výrobní proces však byl extrémně nebezpečný. Poté, co Lucy skoro spadla do lávy, se začala skupinka obávat, že se jim obsidián nikdy nepodaří vyrobit. A nutně ho potřebovali k výrobě Oltáře očarování.

„Bez Oltáře očarování nám jsou tyhle diamanty k ničemu,“ řekl Steve zamračeně. Rufus stál tiše vedle svého pána.

„Zkusím to ještě jednou,“ navrhl Lucy a zkusila ponořit kbelík do lávy. Rychle však ucukla a vysvětlila: „Takhle se jenom spálím, musíme to udělat jinak.“

„Tohle nezvládneme,“ oznámil Max ostatním.

„Mám plán,“ řekl Henry s úsměvem na tváři. „Nebude se vám líbit, ale myslím, že bychom se měli vydat do říše Konce.“

„Říše Konce?“ zeptala se Lucy a těžce vydechla.

„Tam, kde žije Drak z Konce,“ dodal roztřeseným hlasem Steve.

O Drakovi z Konce jenom četl. Drak byl pánem všech Endermanů a už jenom přežít setkání s ním představovalo něco zhola nemyslitelného.

„Drak nás vmžiku zabije,“ upozornil Max Henryho.

„V říši Konce jsou pilíře z obsidiánu. Můžeme vytvořit oltář, který potřebujeme, a vrátit se do Nadzemního světa,“ vysvětlil Henry.

„To za ten risk nestojí,“ protestoval Steve. „Vytrobíme obsidián tady.“

Steve popadl kbelík a zkusil nabrat lávu. To by se však neobešlo bez pádu přímo do ní. Rufus se na lávu dlouze podíval a odešel pryč.

Jak se vůbec do říše Konce dostaneme? Zeptal se Steve a posadil se kousek od jezírka lávy.

„Musíme vytvořit portál,“ instruoval Henry ostatní. „A to půjde jen a pouze v pevnosti.“

Pevnost se tyčila v dáli. Mezi přáteli se rozhostilo ticho, dokud jej Steve nepřerušil: „Jsem hodně nervózní, v říši Konce jsem nikdy nebyl.“

„Já taky ne,“ dodala Lucy, „ale potřebujeme obsidián. Jak jinak pomůžeme vesničanům?“

„Ani já jsem tam nikdy nebyl,“ přidal se Max.

Henry se nedržel pozadu: „Já se tam taky podívám poprvé.“

„Cože?!“ vyjekl Steve šokovaně. „Ty nás ženeš na místo, kdes nikdy nebyl, nic o něm nevíš a kde můžeme být vmžiku mrtví?“

„Jako skupina máme větší šanci Draka porazit,“ odpověděl Henry na obranu svého plánu.

„Ty nám teda opravdu věříš,“ řekl Steve překvapeně.

„Jasně, podívejte se, jak daleko jsme se spolu dostali. Máme čtyřicet diamantů!“ pokračoval Henry pyšně.

Rudou pevnost nestrážil žádný ohnivák, snadno se tak dostali ke vchodu. Uvnitř se dívali po hnízdě ohniváků.

„Musíme zničit hnízdo ohniváků a získat ohnivé hole, abychom mohli postavit portál do říše Konce,“ instruoval Henry ostatní.

Několik Endermanů procházelo pevností. Steve sevřel svůj meč a rychle je napadl. Jeden z nich se skácel k zemi.

„Netušila jsem, že Endermani jsou i tady v podsvětí,“ ukázala Lucy na zbývající Endermany.

„Museli za námi přijít portálem,“ řekl Max.

„Pomoc,“ zakřičel Steve na ostatní. „Popadněte Perly z Konce.“

Poté, co padl i druhý Enderman, z něj vypadly Perly z Konce. Ty lovci pokladů potřebovali na Oko z Konce, bez kterého nebylo možné portál do říše Konce postavit.

Max se přidal k Henrymu a vysílali střelu za střelou na zbývající Endermany, dokud všichni neleželi bezbranně na zemi. Lovci z nich získali dostatek perel, aby se dostali do říše Konce.

„Zvláštní,“ poznamenal Steve, „když jsem tu byl sám, neustále mě napadali ohniváci. Teď tu člověk o ohniváka ani nezavadí.“

„Měli bychom je najít rychle, dochází mi energie a jídla už taky moc nemám,“ upozornila je Lucy, když sebrala poslední perlu.

Všem docházela energie. Od posledního jídla uběhla už nějaká doba, do říše Konce se museli dostat co nejrychleji.

„Myslím, že vidím ohniváka,“ řekl Steve a ukázal na jednu z místností. Skupina ji šla rychle prozkoumat, byla však prázdná.

Najednou místností prolétly dvě střely. „Mám je!“ křičel Henry.

Ohniváci rozpoutali ohnivé peklo. Lovci rychle uskočili a jen taktak se vyhnuli vodopádu lávy, která protékala přímo centrem pevnosti.

Jednoho z ohniváků sestřelil Max dobře mířenou střelou, zatímco ostatní sbírali ohnivé hole.

Tři ohniváci se přiblížili a začali se skupinou bojovat. Steve neochotně navrhl, aby použili Kouzelné Zlaté Jablko, které si šetřil pro Eliota. Když teď měl lektvar slaboty, potřeboval jablko pro Eliota. Vybavil si ho, jak tráví zbytek svého života

v podobě rozpadající se zombie. Rufusovo štěkání ho vytrhlo z myšlenek, byl připraven k boji.

„Pár jich mám, můžeme je použít,“ navrhla Lucy a lovci byly před útoky ohniváků ochráněni. Meči a luky je postupně udolali.

„Máme dost ohnivých holí,“ přepočítal výsledek boje Steve. Byl přímo nadšen, když poslední z nich zvedl ze země.

Henry začal pracovat na portálu do říše Konce, zatímco ostatní dávali bedlivý pozor na nepřátelské moby.

Portál postavili v jedné z velkých místností pevnosti. Obdélníkový tvar lemovalo dvanáct Očí z Konce a nad portálem se vznášel černý prach.

„Moc se mi tam nechce,“ zdráhal se Steve.

„Musíme to udělat rychle,“ připomněl jim Henry.

„Já myslel, že jak se tam jednou dostaneš, není už cesty zpět,“ trásl se Steve.

„Můžeme se vrátit do Nadzemního světa. Musíme ale porazit Draka,“ pronesla Lucy, jako by to bylo něco zcela jednoduchého. Bylo to však smrtelná past, nesplnitelný úkol. Než se Steve zmohl na případný protest, strčil ho Henry do portálu. Ostatní je následovali přímo do říše Konce.

DRAK Z KONCE

Aíše Konce byla tmavá a ponurá, s mnoha zelenými vznášejícími se plošinami. Skupinka přistála přímo na jedné z nich a zírala na obrovský pilíř z obsidiánu.

„Koukejte,“ ukázal Henry. „Pilíře z obsidiánu. Stačí vzít pár bloků, porazit Draka a je to.“

„Vidíš krystal na vrcholu každého pilíře?“ zeptal se Steve Henryho.

„Jo,“ odpověděl.

„A víš, k čemu slouží?“ zeptal se Steve, přestože odpověď na svou otázku již dávno znal. Znal ji každý. Krystaly sloužily Drakovi k získávání energie. I když se vám podařilo Draka zasáhnout, měl hned několik způsobů, jak přežít. Krystaly byly jedním z nich.

„To nevádí,“ pronesl Henry sebejistě. „Porazíme ho i bez nich.“

Lucy se celá třásla, když se přiblížila k okraji plošiny. „Když spadneme,“ ukázala do temnoty pod nimi, „budeme ztraceni v Prázdnostě navždy.“

„Rufusi, zpátky,“ rozkázal Steve. Věrný vlk se postavil po jeho boku.

„Po tom zeleném povrchu dole by se dalo chodit,“ řekl Steve poté, co si prohlédl terén pod nimi. „Měli bychom postavit most k támhletomu schodišti.“

Obrovské zelené schodiště bylo jen několik metrů od plošiny. Střídavě se pustili do stavby mostu a dolování obsidiánu.

„Na Oltář očarování už máme obsidiánu dostatek,“ oznámil Steve.

„Nejdřív ale budeme muset porazit jeho,“ řekla Lucy a třesoucí se rukou ukázala na obrovského černého Draka letícího přímo k nim.

Jeho růžové oči žhnuly do tmy, která vyplňovala celou říši Konce. Pod Drakem zahlédli celou armádu Endermanů.

Max vystřelil na Draka z luku. Šíp ho zasáhl do hlavy a nestvůra se snesla níže k zástupům Endermanů.

„Dokázali jsme to,“ zajásal Steve.

„Tak snadné to nebude,“ zakroutil hlavou Max a vystřelil další šíp. Drak se vznesl a mířil přímo k lovcům pokladů připraven zaútočit.

„Pořádně jsme ho našťvali,“ řekl Max a vyslal další střelu. Tentokrát minul.

Henry, Lucy i Steve se také dali do střelby. „Aspoň že my jsme čtyři a on je jen jeden,“ řekla Lucy, když její šíp zasáhl cíl.

Drak vydal ohlušující řev, když šíp proťal jeho kůži. Lovci si chtěli zacpat uši, nemohli ale nechat svoje zbraně ladem.

„Pořádně to už schyťal, teď máme šanci,“ zavelel Henry.

Drak se pomalu dostal ke krystalům a začal je pojídat. Zásah Stevovým šípem do břicha s ním vůbec nic nedělal.

„Musíme zlikvidovat ty krystaly,“ navrhla Lucy. „Bez nich bude brzy bez energie.“

Lovci začali střílet na krystaly a postupně je všechny zničili. Drak však mezitím stačil spořádat tolik, aby doplnil své síly a mohl se znovu vrhnout do útoku.

Lovci se příkrčili, jak nad nimi Drak přelétával. Maxovi se podařilo jej zasáhnout. Rufus štěkal, Drak mu však nevěnoval žádnou pozornost.

Další řev Draka byl silnější než ten předchozí. Potvora byla připravena zlikvidovat vetřelce, kteří se opovážili ji napadnout a pokusili se ji porazit. Drak nechtěl ukázat svou slabost, měl však velké bolesti kvůli utrženým ranám a lovci viděli, že vyhrávají.

„Dostali jsme ho, nepřestávejte střílet,“ povzbuzoval Henry ostatní, zatímco se všichni snažili Draka opakovaně zasáhnout. S každou ranou doufali, že bude ta rozhodující, díky které porazí Draka z konce.

„Endermani!“ zakřičel Steve, když zástupy nepřátel napochodovaly přes most. Steve vylovil ze svých zásob dýně. „Dejte si je na hlavu, nevšimnou si nás,“ instruoval ostatní.

Endermani nevidí ty, kteří se schovávají za maskou. S dýněmi na hlavách pokračovali lovci ve střelbě na Draka. S každým zásahem vydávala potvora hlasitější a hlasitější řev. Z posledních sil se na ně spustil střemhlav, připraven smést je z povrchu.

„Je konec!“ zařičel Steve a zakryl si oči.

„Ještě ne!“ zařval Max a zasáhl Draka dobře mířenou střelou přímo mezi oči. Ten se zřítíl k zemi.

„Je po něm?“ zeptala se Lucy.

„Stačí ti to jako odpověď?“ zeptal se Henry a ukázal na portál, který se zjevil na zelené zemi pod plošinou. Portál potvrdil jejich vítězství nad Drakem. Porazili nejdivočejší nestvůru ve světě Minecraftu. Stali se válečníky, a až pomohou vesnici, budou navíc i hrdinové.

„Musíme se dostat zpátky do Nadzemního světa,“ řekl Steve a zadíval se na portál.

Schody se trásly, když po nich skupina sestoupila na zelené bloky a poté vykročila vstříc portálu. Nedaleko zahlédli ležet dračí vejce.